

**DŽEK
SLEJD**

VŠEJN⁸

**CENA
10 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

tigrica sa rio grande

DŽEK SLEJD

Tigrica sa Rio Grande

NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Broj. 8

ŠEJN

Glavni i odgovorni urednik:

Svetozar TOMIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

ALS LASSITER UM JUDY KÄMPFTE

Recenzija i adaptacija:

Tomislav KETIG

Korektori:

Marija BURANJI

Vilma BEKER — GAČEŠA

Tehnički urednik:

Ferenc BARAT

Grafička oprema:

Ferenc BARAT

Štampa: 10. 1 1980. godine

Tržište: 16. 1 1980. godine

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1; Glavni i odgovorni urednik Svetozar TOMIĆ; Naslov originala: Jack Slade Als Lassiter um Judy Kämpfte; Copyright 1976. by Towe Publications, Inc; Prema ugovoru sa G. P. A. iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj: 413-12/79. od 28. februara 1979. godine.

Šejn se okrenuo hitro kao panter i opalio iz svoje „vinčesterke” s kuka. Vruće olovo pogodilo je pravo u grudi desperadosa.

Bandit se zaneo unazad i tresnuo leđima o jednu stenu visine čoveka. Samrtni krik mu je zamro na usnama.

U snažnom skoku zapadnjak se baci iza jednog oborenog stabla, otkotrlja se po kamenitom tlu i ponovo se uspravi.

Odmah je zapucao u ostala tri bandita, koji su istovremeno otvorili panično vatru.

Jedan od njih odmah je bio gotov. Na njegovom čelu pojavila se mala, krvava rupa.

Šejn se ponovo baci u zaklon, jer je olovo ostale dvojice zujalo oko njega kao razjarene osice.

U uglu zapadnjakovih usana pojavi se ledeni osmejak.

Njegov kolt se podiže i u sledećem trenutku još jednom banditu ispade oružje iz ruke, dok se zancsio od mečka što ga je pogodio. Njegov prodorni krik ispunio je tišinu koja je za kratko bila nastala.

Dim baruta širio se i lelujao na povetarcu. Preostali bandit šćućurio se u zaklonu.

Šejn se osmehnu jače.

— Na meni ćete dobro polomiti zube, amigosi — progunda ironično. — Vi još i ne znate s kim ste se uhvatili u koštac!

Iznenada zapadnjak izađe iz svog zaklona. O dvojici napadača nije više morao da razmišlja. Treći je ležao u polusvesti, ranjen, i teško je stenjao.

Bandu meksikanskih desperadosa sačinjavala su petorica tipova divljeg izgleda koji su odlučili da zapadnjaka skrate za glavu i olakšaju ga za novac. Pratili su ga više od tri časa. Na kraju Šejnu nije preostalo ništa drugo nego da prihvati borbu.

Njegov konj sivac bio je još zapenjen od duge trke u koju se bio pretvorio taj lov na čoveka.

Preostali banditi su ponovo počeli da pucaju. Jedna kugla udarila je tik pored Šejna u suvo, oboreno stablo i otkinula poveći iver. Piljevina mu je zasula lice dok je odgovarao na vatru.

Dvojicu svojim pratilaca zapadnjak je ustrelio, trećeg je ranio, a jedan je ležao između stena u zaklonu.

Jedan od desperadosa je nedostajao.

U zapadnjaku se probudi nelagodan osećaj. On se okrete i taj brzi pokret spasao mu je život. Kugla prosvira nekoliko santimetara od njegove glave. On oseti dah smrti.

Siguran u svoj uspeh, bandit iskoči iza svog grudobra na i nanovo zapuca.

Vrelo olovo načini krvavu prugu na Šejnovoj nadlaktici. On oseti bol, kao da ga je pogodio kožni bič.

Brzinom munje Šejn se baci u zaklon, odskoči od tla i otkotrlja se u stranu.

Kraj njega se podiže prašina.

Onda je on zapucao.

Tik ispod korena nosa Meksikanca pojavila se mala crna rupa. Razjapljenih usta sruši se napadač na tle.

Ali Šejn još nije došao na zelenu granu, jer se još jedan bandit nalazio na poprištu.

Preostali bandit iskoči iz zaklona i počeo da puca sa obe ruke. Zapadnjaku nije preostalo ništa drugo nego da se munjevito skloni s vidika.

Otkotrljao se po tlu, ispruženih ruku, i u zamahu udario glavom o jednu granu. Pred očima su mu zaigrali svetlaci u svim duginim bojama.

Bolno je zatresao glavom i stenjući odskočio. Rukav, kojim se zakačio takođe za granu, bio je iscepan u dronjke.

Bandit ispusti pobedonosni krik i nanišani ponovo, ali se u tom trenutku ispod njegove noge izmače jedan kamen. On odskilznu i metak promaši.

Ali je zato zapadnjak pogodio. Zastenjavši, Meksikanac se povi napred i sruši.

Šejn se uspravi iza srušenog stabla i brzo napuni revolver. Sada je sigurno znao da nema više zbog koga da se krije,

Disao je duboko, zadihan i umoran. Obrisa oznojeno lice. Pogled mu je prelazio preko divlje i isušene zemlje, koja je, pod poslednjim zracima zalazećeg sunca izgledala kao posuta zlatom.

U tom trenutku začu se konjski topot.

Šejn izađe iza jedne velike stene i ugleda jedinog preživelog bandita kako beži. Ranjen, više je visio nego što je jahao u sedlu.

Osmehnuvši se zadovoljno, zapadnjak zadenu revolver u futrolu, podiže svoj stetson sa tla, otrese sa njega prašinu i stavi ga na glavu.

Onda krenu ka svom konju, kojeg je ostavio u jednom velikom useku u steni. Tek sada je osetio nesnosan bol od rane na mišici. Otkopča bisage i uze jedan zavoj i punu bocu viskija.

Odčepio je bocu zubima i povukao jedan dug gutljaj. Viski mu je itekako prijao.

Ali lice mu se zateže, kada preli pićem ranu koja je još krvarila. Za trenutak bol mu zamrači svest.

On omota ranu zavojem i vinu se u sedlo. Onda krenu.

Dugo jahanje kroz besputnu zemlju umorilo je Šejna. A borba sa banditima izvukla je iz njega i poslednje rezerve snage.

Senke sumraka su se širile. Iznenada se smrklo. Vetar je postao jači i podizao pred njim oblake prašine.

Bledi mesec obasjavao je zemlju.

Zapadnjak oseti fini pesak pod zubima. Njegov konj je nerovozno frktao. Za jednim brežuljkom on ga zaustavi. U daljini svetlelo je neko malo naselje.

On odagna umor i usmeri konja u tom pravcu. Posle dobrog časa jahanja iz mraka su iskrsele prve kuće.

Naselje se sastojalo od otprilike tuceta kuća. Pred jednim krčmom stajao je odsedlan konj.

Kroz prljava prozorska okna jedva se probijala svetlost. Ljudski glasovi orili su se kroz noć. Čula se takođe jedna raštimovana gitara i piskavi glas jedne žene.

Šejn obližnu suve usne.

Znao je da je to meksikansko naselje.

Kliznuo je iz sedla, vezao konja za prečku i uputio se u krčmu.

Pre nego što je prišao šanku, zabacio je opasač, sa revolverom malo udesno, a stetson prema potiljku.

Galama u krčmi se utišala.

Gitara umuknu sa jednim kreštavim akordom. Sve oči uperiše se u visokog Gringosa, koji se morao sagnuti dok je prelazio prag.

Zatekao je unutra desetak ljudi. Krajičkom oka zapažio je tri dosta razgolićene mlade devojkje, koje su se vrtele oko nekih muškaraca.

Tada kroz zavesu od perli uđe jedna žena. Oči zapadnjaka se raširiše.

Rasna Meksikanka od svojih dvadeset pet godina. Smeđe lice bilo joj je uokvireno dugom crnom kosom, koja joj je padala po ramenu. Crvene usne bile su joj stisnute. Crne oči upravlila je u Šejna.

Zapadnjak se osmehne. Žena je stala za bar. On se naže preko bara i zagleda se u dubok dekolte na njenoj bluzi.

Žena lako podiže obrve. Zadovoljan osmejак prelete joj preko lica.

— Helo, amigo — reče promuklim glasom i naže se u susret zapadnjaku kome je od sve boljeg vidika zastajao dah.

— Viski — pribra se Šejn. — Ali ne od puminog ispljuvka, pa da počnem od prve čaše da skačem po krčmi.

Njen osmejак postade vidljiviji.

— Ne brinite se — promrmljala je. Ona poseže ispod pulta i uze jednu bocu. Onda nasu punu čašu, pa je pruži Šejnu. Ovaj srknu.

— Zadovoljan, amigo?

— Zapadnjak kimne glavom.

Pogledao je na ostale goste koji više nisu na njega obraćali pažnju. Galama se ponovo razlegla prostorijom. I gitarista je opet počeo da svira. Jedna od mladih Meksikanki počela je da pleše na stolu.

Zapadnjak je posmatrao kako se izviđa njen vitki stas. On ponovo obliza usne.

Žena za šankom to primeti. Kada se zapadnjak ponovo okrenuo ka njoj, ona mu iznenada stavi ruku na rame.

Šejn se iznenađeno trže.

Njen pogled je mnogo govorio. Ona povuče ruku i osloni je o kuk.

— Ja sam Dolores — osmehne se. — Možda želiš još nešto osim dobrog pića?

Šejn isprazni čašu u jednom gutljaju. — Koliko? — upita.

Ponovo ga je dobro odmerila.

— Soba staje sto dolara za noć, amigo. Ja sam naravno, uključena u cenu. Razumeš, Amerikano?

Šejn podiže, smiljujući se, praznu čašu i kimne glavom.

— U redu, Dolores. Ali prethodno bih morao još nešto da osetim među zubima. Iza mene leži veliki broj podugačkih kilometara.

Ona razvuče usta u podrugljiv osmeh.

— Prirodno, amigo. Dobićeš dobro jelo, a onda ćeš ponovo biti velik i jak!

Iščekzla je iza zavese od perli. Šejn ju je čuo kako posluje sa kuhinjskim priborom.

On se ponovo okrete ka prostoriji.

Ples mlade Meksikanke bio je na vrhuncu. Sada je na njoj bio samo minimum donjeg veša. Telo joj se treslo u ritmu koji se pojačavao.

Svi gosti krčme stadoše oko stola. Njeno podvriskivanje i krici nadjačali su snažne akorde gitare.

Šejn sede za jedan slobodan sto. Jedna od Meksikanki prišunja mu se kao mačka i sede mu u krilo. Priljubila se uz njega i vatreno ga poljubila.

U tom trenutku Dolores se pojavi ispred zavese od perli.

Usne joj se ljutito stisnuše a iz očiju joj počeo da seva opasna vatra. U nekoliko hitrih koraka bila je kraj mlade Meksikanke, uhvatila je za dugu kosu i prosto svukla sa Šejnovog krila.

— Gubi se, Končita — zareža. — Nestani odmah! Amerikano pripada meni. Basta!

Končitino lice iskrivi se od bola. Ona se uhvati za glavu i otetura između stolova.

Na licu Dolores ponovo se pojavi prijateljski osmeh.

— Tvoje jelo je gotovo, Amerikano — reče mazno. — Dođi. Večeraćeš u pokrajnoj sobi.

Ona uhvati visokog zapadnjaka za ruku i povede ga u

jednu malu prostoriju. Prijatan miris jela zagolica Šejnove nozdrve. Prosto mu je potekla voda na usta.

Žena mu je priredila ovnujsku pečenicu sa graškom i svež kukuruzni hleb. Šejn je s apetitom i dugo jeo. Popio je i dosta jakog, veoma dobrog crvenog vina od kojeg mu je kuv u žilama brže zastrujala.

Dolores ga je zadivljeno posmatrala.

Kada je zapanjak odgurnuo tanjir uhvatila ga je posednički za ruku.

— Hajdemo, amigo. Nadam se samo da nisam previše od tebe očekivala!

Šejn obrisa usta i diže se polako.

— Još ćeš se iznenaditi, golubice — osmehne se. — I ti si ispričala čitavu gomilu stvari. Sada ćemo videti ko se od nas hvalio!

Malo kasnije ušli su u sobu na gornjem spratu, u kojoj je vladao intiman polumrak. Dolores upali kerozinsu lampu i po zidovima počеше da igraju velike senke.

Žena napravi nekoliko veštih pokreta i njeno bujno telo sa finom somotskom kožom blesnu pred zapadnjakom.

— Dođi već jednom, Amerikano — prošapće nestrpljivo.

Fernando Martinez pogladi se po gustoj, crnoj bradi i skupi obrve. Ustade polako, podboči se obema rukama i odmeri pogledom petoricu ostalih muškaraca koji su čučali kraj male logorske vatre.

Topot kopita odzvanjao je kroz noć.

— To će biti Sančez sa njegovim ljudima — progunda dubokim glasom. Jedva čekam da vidim da li je uhvatio onu krupnu ribu!

Banditi ustadoše i povukoše se u senku jednog visokog žbuna. Tamne oči su im svetlucale. Šake su im stezale puške i revolvere.

Topot konja postao je glasniji.

Najzad su ugledali jednog jahača čija se silueta ocrtavala na svetlijoj pozadini predela. Čovek se klatio u sedlu.

U očima Fernanda Martineza pojavi se opasno svetlućanje. Debele usne mu se stisnuše. Onda huknu od muke.

— Samo se jedan vratio — zastenja. — Gde su ostali? Vođa bande počeo glasno da psuje.

Oči mu se pretvoriše u uske proreze dok je gledao jahča koji se polako vukao prema njemu. Tik kraj vatre zaustavi on zapenjenog konja.

Fernando izađe iz senke i stade pred čovekom, klonulim u sedlu.

— Šta se desilo, Sančez? — zagrmio je. — Gde su ostali momci?

Oslovljeni je tražio reči. Skorena krv videla mu se na usnama. Košulja na ramenu takođe mu je bila natopljena krvlju.

Njegove reči najzad probiše tišinu:

— Pasji sin nas je uhvatio u klopku, Fernando. Nismo imali nikakve šanse. Hombre se borio kao đavo. Svi ostali su mrtvi. Ja sam jedini došao!

Fernando Martinez oseti kako ga nešto guši u grlu. Njegovo se lice izobličilo od gneva.

— Mrtvi? — rikne. — Karamba, to je nemoguće! Pet iskusnih momaka protiv jednog jedinog čoveka! Mora da ste bili potpuno pijani!

Sančez zavrte glavom, presamiti se još više u sedlu i izgledalo je da će svakog trenutka pasti.

— Nismo popili ni gutljaja. Kunem ti se, Fernando, uspomenom moje majke — stenjao je bandit. — Već smo, tako reći, imali čoveka u rukama, ali...

Ranjenik trže jednim ramenom i zastenja bolno. Dvojica kompanjersa mu priđuše i skidoše ga pažljivo iz sedla.

Sančez sede ječeći na tle. Glas mu je bio promukao od iscrpljenost. Gledao je uplašeno u vođu bande.

— Gringo je jahao preko, za Santa Klaru — prevali on preko usana. — Pratio sam ga na sigurnom odstojanju. Hteli smo da se dokopamo i njegovog novca i njegovog skalpa.

Fernando Martinez počeo da se osmehuje. On zabaci sombrero na potiljak i prekrsti ruke preko redenika ukrštenih na grudima i načičkanih mecima.

— Čisto sumnjam, amigo — prosiće. Onda se okrete ka ostalim članovima bande:

— Previjte Sančeza. A onda ćemo odjahati za Santa

Klaru i poslati tog pasjeg sina u pakao. Deset hiljada dolara, koje je dobio od prodaje stada neće mu više stvarati brige!

Sančez se zakašlja i pogleda gazdu grozničavo:

— Ne potcenjujte tog Šejna, kompadres. Nemojte napraviti istu grešku kao mi. Sa tim prokletim tipom se nije šaliti. Verujte mi!

Fernando se podrugljivo osmehne, napravi nipodaštavajući pokret rukom i okrete se ostalim momcima.

— Jeste li već napunili gaće? — nasmeja se. — Taj Šejn može biti oštar momak ali nije neprobojan za kuglu. Spremite se za jahanje mučaćosi. Idemo da izravnamo račun za naše ubijene prijatelje.

Ljudi klimnuše glavom. Pošto su previli Sančeza, uzjašaše u sedla.

Fernando se još jednom okrete ranjeniku.

— Ti jaši ka logoru, amigo. Mi ćemo doći kasnije. Razumeš?

Sančez umorno kimne glavom, pa leže na leđa. Grudi su mu se teško nadimale. Od bola u rani izbijale su mu po čelu krupne graške znoja.

Fernando da znak ljudima. Oni krenuše. Odjeknuo je konjski topot koji se zatim udaljio i postepeno gubio u preriji.

Do Santa Klare bilo je najviše osim kilometara. Tik pred ponoć stigoše do malog naselja. Pred prvim kućama zaustaviše konje.

— Dolores je sigurno navalila na tog Šejna — promumla Fernando. — Ona inače ima slabost prema Amerikancima. Uostalom, Gringosi dobro plaćaju. I ja, uostalom, ne znam nijednog muškarca koji je odoleo njenim čarima.

Banditi se nasmejaše, a onda krenuše polako napred i stigoše do prečke za vezivanje konja Bešumno se približiše krčmi koja je još bila osvetljena.

— Opkolite kuću — progunda Fernandez. — Ti, Pepe, dođi sa mnom. Sad ćemo već jednom tog pasjeg sina srediti kako treba!

Ljudi pohitaše da izvrše naređenje. Pepe je pratio svog gazdu, koji je ušao u krčmu. Tamo su još bila četiri meksikanca i tri devojke.

— Tekilu — naredi Fernando i osloni čizmu o šipku

pod barom. Jedna od devojaka napuni mu veliku čašu. Vođa bande sasu tekućinu u grlo u jednom gutljaju.

— Priđi, Puta — osmehne se podmuklo i grubo privuče devojkicu k sebi.

— Zašto tako, Fernando? — zastenja mala i izvuče se iz zagrljaja.

Fernando se glasnom nasmeja.

— Gde je Dolores? — upita iznenada, a u njegovom glasu se oseti opasan prizvuk.

Devojka pokaza prema gore i napravi jedan rečit pokret rukom. Fernando se iskezi pa pokaza zube požutele od duvana.

— Tražim jednog krupnog, visokog čoveka. Jednog crnokosog Amerikanca. Je li on gore sa Dolores?

On pomače udesno opasač sa revolverom.

Meksikanka kimne potvrdno glavom.

Vođa bande da znak Pepeu i izvuče kolt. Ostali gosti povukoše se uz prljavi suprotan zid krčme. Žene pritisnuše šakama širom otvorena usta.

Fernando pređe preko svih pretećim pogledom i stavi prst na usta.

On pođe stepenicama. Jedna zaškripa pod njegovom čizmom. Pepe ga je pratio bez glasa. I u njegovoj ruci nalazio se kolt.

Onda zastadoše pred vratima koja su vodila ka Dolores.

I ka Šejnu!

Vetar je šumeo u drveću. S vremena na vreme lanuo bi jedan pas. Bleda mesečeva svetlost prodirala je kroz otvoreni prozor.

Šejn se okrenuo u stranu i posmatrao lepo ženino telo kraj sebe.

Dolores je ravnomerno disala. Duga crna kosa oivičavala joj je lice kao tamna šuma planinsko jezero.

On uzdahne u snu i okrete se u stranu. Šejn se osmehne i htede da je pomiluje po leđima, kad odjednom začu prigušeni topot konja u galopu.

Odjek kopita odjednom prestade. Istovremeno začuše se koraci pred kućom.

Zapadnjak je odjednom postao sasvim budan.

Njegov instinkt, izoštren u mnogim opasnostima i avanturama, upozoravao ga je. On ustade iz krevete i priđe oprezno otvorenom prozoru.

Video je priliku koja se šunja i čuo nekoliko izmenjanih reči. U želucu je osetio opasnost.

Baci jedan pogled na Dolores, ali je zamorena žena i dalje spavala.

On upade hitro u odelo, opasa se i tada začu tihe korake u hodniku.

Zapadnjakovo lice bilo je napregnuto. On izvuče revolver, priđe polako prozoru i naže se napolje.

U senci jedne nastrešnice stajala je tamna prilika, koja se osvrkala oko sebe. Kuća je, znači, bila opkoljena. Šejn pomisli na čoveka koji mu je umakao i bio je potpuno siguran da su to došli kompanjoni onih bandita što su ga danas bili napali.

Dolores se iznenada uspravi u krevetu. Ona vide obučenog muškarca na prozoru i potpuno pogrešno shvati situaciju.

Sa besnim krikom skoči iz postelje i ustremi se na Šejna.

— Hoćeš da se izgubiš a da ne platiš — razleže se njen glas. — To tako ne ide, amigo!

Zapadnjak je uspeo da razjarenu Dolores ščepa za ruke i položi nazad na krevet. U istom trenutku provališe se vrata od sobe i začuše se pucnji.

Vrelo olovo zazuja oko Šejnovih ušiju. On se okrete a onda se i njegov revolver oglasi.

Dolores je vrištala na krevetu i sa potpunim nerazumevanjem gledala u ljude koji su se međusobno gađali.

Šejn priskoči prozoru i naže se napolje. Čovek koji je stajao dole, približi se zidu krčme i podiže oči. Čim je u trenutku ugledao zapadnjaka, stražar odmah zapuca.

Šejn uzvрати paljbu i pogodi. Bandit se bez glasa složi na zemlju. Zapadnjak više nije smeo ni trena da izgubi. Fernando i Pepe, zaklonjeni u tami hodnika, koji su besciljno pucali u sobu, pojurili su, urlajući, napred.

Gađali su kao dva podivjala đavola. Šejn je imao neverovatnu sreću da ga nijedno zrno nije zakačilo.

On se baci kroz prozor i pade na tle, ali odskoči kao mačka i ponovo se osovi na noge.

Počeo je da se šulja, priljubljen uz zid. Na uglu kuće natrča na jednog Meksikanca, koji je upravo dolazio od ulične strane. Bandit jeknu i ispusti revolver. Šejn ga pogodi pesnicom u lice i bandit se izvali na leđa.

Zapadnjak se šunjao dalje.

Na sledećem uglu on se na tren zaustavi i osvrte. Opačio je još jednog bandita, koji je sa izvučenim revolverom stajao pod jednim drvetom i svetlucavih očiju osvrtao se oko sebe.

Šejn opali odmah.

Znao je da se sada bori za život. Bandit se skljoka u stranu. U nekoliko skokova pritrča Šejn svome konju i vinu se u sedlo.

Konj je kao pomaman grabio napred. Meci zazvizdaše za Šejnom. On se sav zgrčio u sedlu i pomogao životinji koja ga je nosila da se izvuče iz opasnosti. Uskoro su za njim ostale poslednje kuće Santa Klare.

Posle nekoliko kilometara zapadnjak dozvoli životinji da uspori kas. Znao je da je za dlaku izbegao ovu smrtonosnu klopku.

Odahnuvši, obrisa znoj i prljavštinu sa lica. Iza jednog brežuljka zaustavi konja i oslušnu kroz noć.

Odnekud dopre zvonak glas ćuka. Blagi povetarac pirio je iznad tla i šumio u žbunju i granju.

Ali već kroz nekoliko trenutaka začuo je topot kopita koji se približavao. Zapadnjak pojaha dalje, iako je znao da njegov konj jednu dužu ovakvu trku neće izdržati.

Pred njim je ležao široki pojas prerije, koja je bila samo na jednom mestu prekinuta malim ostrvcetom šume. Bleda mesečina oblikovala je čudne figure po tlu.

Uskoro je Šejn mogao da opazi svoje goniocce.

Ljudi su jahali jedan kraj drugog u zbijenom poretku. Na odmorenim konjima brzo su se približavali.

Šejn počeo da proklinje sudbinu. Lice mu se steglo u gorku grimasu.

Za nekoliko minuta gonioci će ga stići.

Visoki zapadnjak usmeri svog konja ka jednom šumar-

ku nadajući se da će stići do njega pre nego što ga gonioci dohvate.

Ali i Fernando Martinez uzeo je u obzir ovu mogućnost. Još jače je podbo konja. Životinja je poletele kao strela preko prerije.

Rastojanje se sve više smanjivalo.

Onda je vođa bande počeo da puca.

Oba prva metka promašila su ali je sledeći pogodio Šejnovog konja.

Životinja napravi još jedan nesiguran korak, a onda bolno zanjšta i sruši se.

Zapadnjak je još uspeo samo toliko da izvuče noge iz uzengija, ali onda tresnu svom snagom o tle i ostade nepomično da leži.

Fernando zaustavi konja.

Napregnuto je gledao u beživotno telo pred sobom. Podmukli osmejak pojavi mu se u uglu usana.

Prošle su sekunde.

Šejn se još nije micao.

Martinez skoči iz sedla, zadenu vinčesterku u futrolu i izvuče revolver.

Koraknuo je lagano napred.

Visoki zapadnjak ležao je i dalje nepomično na tlu. Većtar se igrao njegovom crnom kosom i krajevima njegove vratne marame.

Fernando munu nogom Šejna u slabinu. Cev revolvera bila je uperena u zapadnjakove grudi. Pokuša da ga podigne, ali se Šejn sroza kao vreća.

Fernando zagunđa zadovoljno.

Ali dok se on ponovo saginjao, tobožnji mrtvac se probudi i ščepa banditovu ruku sa revolverom. Istovremeno podiže koleno i pogodi bandita u trbuh.

Fernando je bio snažno odbačen unazad. On pokuša da se uspravi, ali ga Šejnova pesnica pogodi u bradu.

Vođa bandita se ponovo presamiti. Revolver mu ispade iz ruke.

Izbezumljen od bola, pokušao je da se uspravi, ali se klatio kao četinar u oluji.

Iz njegovih očiju čitala se mržnja. Hteo je ponovo da se baci na zapadnjaka, ali ovaj mu je već poturio svoj revolver pod nos.

Fernando ustuknu.

Postalo mu je odjednom jasno da je ovu igru izgubio jer je kao glupi ovan naleteo na Šejnov trik.

— Digni ruke, amigo! — odseče zapadnjak. — Digni ih dok te nisam napunio olovom!

Fernando se zakašlja. Nervozno se pogladi po bradi. Onda se iskezi.

— Dobar posao, amigo Šejn — zakrkljao je njegov glas. — Sad i ja shvatam šta se desilo mojim ljudima. A bio sam upozoren.

— Prekasno, amigo — osmehne se Šejn i obrisao krv sa brade. — Prekasno. Trebalo je ranije na ovo da misliš, Martinez!

Sada je došlo njegovih pet minuta i on ih je koristio.

— Napraviću dobar posao, Fernando — reče. — Na koliko je dolara učenjena tvoja glava? Cenim da je to prilična svotica i da bih s njom mogao provesti jednu lepu sedmicu!

Fernando pokaza zube.

Stajao je dignutih ruku pred visokim zapadnjakom i tražio je zdvojno nekakvu šansu da okrene list u svoju korist.

— Ostavi se toga, Fernando — odseče Šejn. — Prorešetaću te na svaki sumnjiv pokret!

Fernando je trzao usnama, kao da hoće nešto da odgovori. Pri tom mu se micala i velika brada.

— Okreni se, amigo!

Zapadnjakov glas zvučao je bespogovorno.

Vođa bande se trže. Onda počeo lagano da se okreće. Još u okretu pokušao je da se baci na zapadnjaka.

Šejn je s tim računao i brzinom misli odskoči u stranu. Cev revolvera zveknu o Fernandovu lobanju. Zastenjaviši, sroza se Martinez na zemlju i ne pomače se više.

Zapadnjak uze njegovu pušku, skide laso sa konja i veza banditu ruke na leđima. Zatim uhvati Fernandovog konj za uzde.

Vođa bande s probudi iz nesvesti.

Tresao je glavom kao pokisao. Na njegovom potiljku videla se jajasta čvoruga.

— Upozorio sam te, amigo — reče zapadnjak. — A sada ću te odvesti u Tonson Siti. Kada sam pre nekog vre-

mena proučavao tvoju poternicu, video sam da te čekaju vešala. Tako, a sad da te stavimo u sedlo.

Martinez ništa ne odgovori. Samo je ošinuo zapadnjaka pogledom u kome je gorela mržnja.

Šejn natovari vezanog na leđa konja, a onda se i sam posadi iza bandita.

— Bez trikova, Fernando — upozori zarobljenika još jednom. Na poternici stoji „mrtav ili živ”. Ja se neću dugo petljati s tobom! U to možeš biti siguran!

Martinez mu je očigledno posle svega poverovao. Onda krenuše. Odmorni banditov konj nosio je dvostruki teret bez velikih teškoća.

Do Tonson Sitija bilo je dobrih šesnaest kilometara.

Sunce je već izašlo kada se pred njima pojavio mali stočarski grad. U ranim jutarnjim časovima još u njemu nije zavladała uobičajena živost.

Pred šerifskom kancelarijom Šejn zaustavi konja i side polako iz sedla.

Fernandovo lice bilo je bleđo, a usta čvrsto stisnuta.

Kada je zapadnjak zakoračio na trem, otvoriše se vrata kancelarije i na njima se pojavi šerif Donovan. Njegov ispitivački pogled pade na Šejna, pa posle dužeg vremena i na zarobljenika.

Šerif iznenada razjapi usta od iznenađenja. Onda mu se u uglu usana pojavi osmejak.

On se okrete ka zapadnjaku.

— Dakle, imali ste, mogu reći, izvrstan ulov, mister — progundā zadovoljno. — Fernando Martinez glavom i brađom. Tip kojeg sam mesecima tražio kao iglu u plastu sena. Kako ste to uspeali da uradite, stranče?

Šejn se nasmeja i sleže ramenima.

— Pa, baš tako jednostavno nije bilo, šerife. Tip je htio mene da likvidira, ali sam ipak uspeo da ga povučem za nos. Rekao bih da tog čoveka tražite zbog nekih prestupa. A i nagrada za njegovo hvatanje nije baš zanemarljiva.

Frenk Donovan protrlja svoje isklesano lice. Tamne plave oči mu zasjaše.

— Pet hiljada dolara, mistetr. Vi ste ih i zaslužili. A za to što ste ga doveli živog, sleduje vam još pristojna gomila novčanica. Čestitam!

Šejn kimne glavom.

— Stavite vi prvo tog kompanjersa iza rešetaka. Tada možemo sve ostalo da obavimo.

Fernando u prvom trenutku kao da nije mogao da shvatiti šta ga je to odjednom snašlo. Trenutak kasnije već je bio u dobro osiguranom kavezu. Odatle je sa besom zurio u oba čoveka pred sobom.

Šerif Donovan sastavio je zapisnik, koji je Šejn trebalo da potpiše.

— Pet hiljada dolara možete za koji dan podići ovde, u gradu — primeti Donovan. — Ostajete li duže ovde?

Zapadnjak potvrdno kimnu glavom.

— Naravno, šerife. Nikuda se ne žurim. Moraćete me ipak uputiti gde je ovde najbolji viski i najoštrija zabava.

Donovan se osmehne.

— Tamo, u Silver salunu. Tamo imate sve što čovek za dobar novac može da kupi.

Šejn se zahvali na informaciji, uze šešir i ustade. Zatim pozdravi šerifa i izađe iz kancelarije.

Prišao je Silver salunu. Ovaj još nije radio. Jedan mlađi čovek čistio je drveni prolaz pred kafanom.

Zapadnjak ga potapše po ramenu. Ovaj se uspravi i pogleda ga upitno.

— Možete li mi reći gde mogu da se smestim? Držite li sobe za prenoćište?

— Da, ser. Ako hoćete da govorite sa mister Halsonom, potražite ga na zadnji ulaz.

Šejn kimne glavom. Uskoro je stajao pred uslužnim krčmarom, koji ga je znatiželjno gledao svinjskim očicama.

— Potrebna mi je soba za nekoliko noći, mister — objasni zapadnjak. — Može li nešto da se učini?

— Naravno, ser. Ali bih vas molio predujam od deset dolara?! U redu?

Šejn plati i dobi sobu koja je premašila njegova očekivanja.

Ležeći kraj njega, devojka se osmehivala. Šejn pomisli kako je šerif Donovan, preporučujući mu ovaj salun, bio potpuno u pravu.

Prela je kao mačka i privila se uz njega. On je steže snažnim rukama.

— Još ti nije dosta? — upita ga devojka. — Ti si prosto nezajažljiv, znaš?

Uvijala se u njegovom naručju i prepuštala se njegovim vrelinim poljupcima.

Kasnije, ležali su mirni i zadovoljni jedno kraj drugog. Šejnove misli odlutale su ko zna kud. Možda jako daleko.

Zatim se na diže i poče da se oblači. U jednom trenutku se zaustavi, saže se nad njim i poljubi ga u obraz.

— Hoćemo li se još videtit — upita.

— Svakako, bebi. Ja ću ostati još izvesno vreme ovde, u Tonson Sitiju.

Djina, devojka iz saluna, mahne mu i izađe.

Od zapadnjakovog dolaska u gradić prošlo je dva dana. Dobro se provodio i još uvek čekao na nagradu.

Novost da se čuveni bandit i ubica nalazi iza rešetaka proširila se brzinom munje. Prirodno, isto tko brzo se saznalo i ko ga je uhvatio i doveo.

Šejnov ugled je zato stalno rastao, a neki sumnjivi tipovi obilazili su ga nadaleko.

Zapadnjak ustade iz kreveta i odene se. Bilo je još rano. On odluči da se prošetati i uz put popije neko piće.

Izašao je iz saluna i hteo da krene glavnom ulicom, kad mu pogled pade na jednu plavokosu ženu, koja je silazila iz kočije što je upravo stigla.

Na prvi pogled bio je očaran tom ženom.

Nosila je sivi putni kostim, koji je još više isticao njenu vitku figuru. Kosa boje raži padala je u dugim talasima preko ramena. Na njenom ovalnom licu sjale su plave oči kao dva draga kamena.

Šejn joj se polako približio. On, naravno, nije bio jedini muškarac koji je njenom lepotom bio zadivljen. Iza njega su se začuli zvižduci upućeni njoj.

Plava žena zabaci ljutito glavu i njišući kukovima krene ka Central hotelu. Tamo jedan dečak prihvati njen pr-

ljag. Šejn natuče šešir i krene za njom u hotel. Kroz otvorena vrata mogao je da vidi ženu kako se upisuje u knjigu gostiju.

Trzaj prođe kroz njegovo telo. On namesti svoj najljubazniji osmeh i zakorači u mali ulazni hol.

Plavokosa ga odmeri iskosa i praćena dečakom, koji je nosio teški kofer, krene uz stepenice.

U nekoliko elastičnih koraka, gipkošću divlje mačke, stiže je zapadnjak.

— Helo, madam — oslovi je. — Mogu li vam u nečemu pomoći?

Žena se upola okrete i odmeri Šejna hladnim pogledom od glave do pete.

Onda lagano kimne glavom.

— Naravno, prijatelju — zazvonio je njen spokojan glas. — Vi ste sigurno takođe hotelski momak. Želim da mi se za deset minuta priredi topla kupka!

Ne primećujući Šejnov prijateljski osmeh, ona se ponovo okrete i krene za dečakom, koji je celu scenu posmatrao zabezegnuto.

Ali i Šejn je ostao skamenjen i otvorenih usta. Njegov osmeh je zamro.

— Tako ti i treba — reče sam sebi i zabaci šešir. — Čoveče, zaista ti fali jedna daska u glavi!

On se približi pultu recepcije i pročita u knjizi gostiju: „Misis Džudi Melroj, Tuson”.

Bilo je to napisano velikim, štampanim slovima.

— Džudi Melroj — promrmlja Šejn. — Džudi. Kako uzbudljivo ime! Nebesa, vrelu kupku želi poštovana gospođa! U redu. Treba da joj ispunimo želju.

Zapadnjak se osvrte. Onda spazi dečaka, koji se vraćao niz stepenice. Mali se iskezi od uha do uha.

— Kupka za damu — reče Šejn, a na licu mu se ponovo pojavi osmejak. — Hajde, pomoz mi, mladiću. Možda ću morati dami oprati leđa.

On utisnu dečaku dolar u šaku.

— U redu — odvrati mali. — Ja ću sve urediti, ser. Niste li vi čovek koji je zarobio Fernanda Martinezu?

Šejn kimne glavom.

Više nije morao da čeka. Dečak je izvukao jednu kadu

i poneo je, dahćući od naprezanja, gore. Šejn je išao za njim. Pred vratima sobe Džudi Melroj stadoše.

Šejn zakuca na vrata i oslušnu. Nije bilo odgovora. On zakuca ponovo, a onda pritisne kvaku.

Oči mu se raširiše.

Džudi Melroj stajala je usred sobe samo u jednoj kratkoj i providnoj spavaćici.

Zapadnjak oseti kako mu se uz leđa penju hladni žmarci.

Očekivao je gnevni krik, ali se ništa slično nije dogodilo.

— Ostavite kadu tamo, unutra, mister — reče žena, uopšte se ne uzbuđujući. — I kada me se dovoljno nagledate idite i donesite mi vrelu vodu!

Šejn je hvatao vazduh kao riba na suvom. Uz velike napore odvojio je svoj pogled od očaravajućeg tela žene.

— Sto mu gromova — promrmlja, našavši se ponovo na hodniku. — To tako dalje ne ide. — Huknuvši, obrisa krupne graške znoja sa čela. — Čekaj, još ću ti ja pokazati, ledi!

Dečak je u međuvremenu dovukao vedro sa vodom koja se pušila.

Cereći se, zagleda se u visokog zapadnjaka. Ovaj uhvati vedro za obe ručke i unese ga u sobu.

Džudi je sada bila umotana u veliki peškir. Ona se podrugljivo osmehne, pogledavši potajno Šejna. Zapadnjak napuni kadu.

Ona polako koraknu bliže i umoči prst u vrelu vodu.

Šejn oseti kako mu od blizine te žene krv snažnije zastruja u žilama.

Izgledalo je kao da nešto razmišlja, a onda ode do stola i poče da traži po putnoj tašni. Šejnu zastade reč u grlu kada mu ona utisnu u šaku dolar napojnice.

— To... nije... uopštet nije potrebno, madam — mucao je. Spetljao se sasvim. — Za tako lepu ženu, kao što ste vi, ja bih sve učinio!

Ona ga ponovo odmeri hladno od gore do dole.

— Vi očigledno smatrate sebe neodoljivim supermenom — odvratila je ledeno. — A sada nestanite konačno. Ili, možda, želite još da mi operete leđa?

Šejn ugleda ljutinu u očima žene i koraknu nazad.

Pred vratima duboko uzdahne. Dečak ga je radoznalo posmatrao. Šejn mu tutnu dobijeni dolar. Onda siđe polako niz stepenice i napusti hotel.

Na prašnjavoj ulici uleteo je pravo šerifu u naručje.

Donovan se trže i stade.

— Novac će doći najdalje za dva dana, Šejn — reče, pa sleže ramenima. — Pre jednog časa stigao je telegram. Nadam se da se niste ovde u gradu previše dosađivali?

— Ja imam vremena — odvrati zapadnjak i pomisli na ženu, koja mu je ličila na planinsku mačku. — Kako je sa Fernandom?

Donovanovo lice se smrači.

— Sa njim je kao i ranije. Sud će zasediti u Tusonu. Rasprava će se održati za osam dana.

Šejn kimne glavom.

— Biću vam na pomoći još dva dana, šerife. Toliko ću još ostati.

Plavokosa nije napuštala zapadnjakove misli. Mora da se izvrsno razumela u umetnost zavodjenja kad je tako uzbudila Šejna.

*

Popio je jedan viski, odgledao jednu ostru partiju pokera i onda napustio salun.

Već se smračilo.

Mlečni odsjaji svetla dopirali su iz mnogih prozora i u njima je uskovitlana prašina svetlucala kao zlatni prah. Na glavnoj ulici pojačala se živost.

Grad je vrveo od kauboja, koji su želeli da isperu iz grla prašinu i jaru proteklog dana.

Šejn se vukao polako duž pročelja hotela. Plava tigrica nije mu više izbijala iz glave. Gledao je u prozore nad sobom. Svi su bili osvetljeni.

Upravo je hteo da ode kad do njega dopre uplašeni krik. U senci hotela vide dve osobe. Ženski glas je ponovo panično odjeknuo.

Zapadnjak stiže u nekoliko koraka. On zgrabi muškarca

za okovratnik i okrete ga. Svetlucave oči jednog Meksikanca su zurile u njega.

Žena, u kojoj je prepoznao Džudi Melroj, bila se pri-bila uz zid. Njena kockasta haljina bila je zacepljena na grudi-ma.

Meksikanac zamahnu i htjede da pogodi Šejna pesnicom u bradu, ali je zapadnjak eskivirao i plasirao težak udarac u napadačevu glavu.

Drugi udarac pogodio je čoveka u pleksus. Tip se pre-samiti i prisloni uz zid.

Lagano je kliznuo na kolena.

Džudi Melroj je stajala kao ukopana. Šakom je za-klonila usta i posmatrala zapadnjaka očima raširenim od užasa. Čulo se njeno ubrzano disanje.

Šejn htjede ponovo da napadne Meksikanca, ali ovaj skoči i poče da beži.

Zapadnjaku nije palo ni na pamet da ga juri. On priđe Džudi.

— Da li vam se što dogodilo, madam? — upita paž-ljivo. — Da li vam je taj tip dosadivao?

Plavuša kimne glavom.

Još uvek je drhtala celim telom. Lice joj je bilo blede.

— Hvala, mister — procedi treperavim glasom. — Da niste došli ne bih se oslobodila tog nasrtljivca.

Ona se malo uredi i podiže ručnu torbicu. Onda se ne-sigurno osmehne. Onda iznenada pruži ruku Šejnu.

— Mi smo se već upoznali, mister — reče tiho. — Priznajem da sam se prema vama neprijatno ponašala.

Šejn sleže ramenima.

— Ja sebe krivim, madam — izusti on tužno. — Ali šta je ružno u tome što se muškarac divi jednoj prekrasnoj ženi?

Džudi mu uputi jedan potajni pogled. Onda se ugrize za donju usnu. Njegova ruka još je držala njenu.

Onda ona poče da se osmehuje.

— Da se upoznamo, mister...

— Šejn — odgovori zapadnjak.

— U redu, mister Šejn. Zakopajmo ratne sekire. Da li biste me, molim vas, odveli u moju sobu. Ozledila sam članak na nozi.

Šejn obgrli njen uski struk. Kroz tanku haljinu osećao je toplotu lepe žene. Oni polako uđu u hotel.

Hotelski momak ostade razjapljenih usta od čuđenja kada ih ugleda. Bez reči pruži zapadnjaku ključ.

— Tako, to je učinjeno — reče Šejn i zatvori vrata sobe. — Mogu li još nešto da učinim za vas, madam? Da li bih možda mogao da pogledam vaš članak?

Ona se iznenada nasmeja.

Zavodničkim pokretom ruke skloni pramen kose sa čela. Kao tigrica skoči na zapadnjaka. Njene pune usne se rasklopiše. Celim telom pripila se uz njega.

Šejn je čvrsto steže. Usne im se spojiše u dug poljubac. Polako su tonuli u ludi zanos.

Ono o čemu Šejn još pre nekoliko sati nije ni sanjao, dogodilo se.

— Mogu li da razgovaram sa mister Šejnom — upita Frenk Donovan. — Da li je još gore u sobi?

Hotelski momak kimne značajno glavom.

— Već dva dana, šerife. Puna dva dana je gore. Mogu samo da zamišljam šta tamo radi!

Šerif podiže ramena i pope se lagano stepenicama. Malo je oklevao, a onda ipak zakucao na vrata.

— Šta je sad? — začu se ljutiti gals. — Ne želimo da nas iko smeta!

Donovan se počesa po bradi.

— To sam ja, Šejn. Šerif. Mogu li na trenutak s vama da razgovaram?

Nije dobio nikakav odgovor i već se, naljućen, hteo da okrene, kad se vrata odškrinuše. Šejnovo lice pojavi se na njima. Njegove maljave i ožiljcima prekrivene grudi svetlucale su se od znoja.

— Šta se dogodilo, šerife? Mora da je u pitanju sasvim poseban razlog kad ste odlučili sada da me potražite.

— Novac je stigao — reče Donovan. — To još, naravno, ne znači, da je za vas važno.

Glas mu je zvučao uvređeno.

— Možete podići novac u kancelariji.

— U redu, šerife — reče Šejn pomirljivo. — Doći ću za nekoliko sati.

Vrata se ponovo zatvoriše.

Džudi Melroj je ležala naga na širokom krevetu sklupčana kao mačka. Kroz poluzatvorene oči posmatrala je zamišljeno zapadnjaka.

Šejn joj se osmehne.

Ona se ispravi i skoči sa kreveta. Lagano poče da se oblači.

— Zar je već vreme? — upita on.

— Jeste, dragi. Za manje od sata polazi kočija. Ovo su bili najzanosniji i najlepši dani i noći u mom životu, Šejn. Ali ja moram večeras biti u Tusonu. Radi se o jednom poslu koji ni na koji način ne mogu odložiti.

Zapadnjak kimne glavom s razumevanjem i navuče košulju preko glave.

— Hoćemo li se ponovo videti, draga? — upita, osećajući kako se takve rasne žene nikada ne bi zasitio.

— Dođi sledeće nedelje u Tuson — šapnu mu ona. — Daću ti svoju adresu. U blizini grada imam jedan mali ranč. Uvek ćeš mi od srca biti dobrodošao.

Ona mu priđe i poljubi ga u obraz. Šejn htjede da je privuče k sebi, ali se ona nežno odvojila.

— Kočija neće čekati — objasni. — Ali već za nekoliko dana bićemo ponovo zajedno!

Gledao je ispitivački i video je samo graciozno telo, lepo lice i oči koje su puno govorile.

— Doći ću — obeća čvrstim glasom. — Zaista ću doći, draga. Ti si me potpuno opčinila! Zaludila!

— Ne obećavaj suviše — odvratila ona tužno. — A ja ću brojati sate do ponovnog susreta s tobom!

Pola sata docnije izašla je iz hotela. Šejn joj je nosio prtljag.

Poštanska kočija je stajala pred stanicom. Zapadnjaka i Džudi je gomila ljudi radoznalo posmatrala. Neki su počeli da se smijulje.

Šejn posadi Džudi u kočiju i uputi joj dug poljubac. Kočija je bila puna. Šejn izbroja osam muških putnika i dobro ih osmotri.

Onda prasnu bič vozara i kočija krenu. Konji zanjish-

taše i povukoše, točkovi zatandrkaše i za njima se diže oblak prašine.

Šejn uđe u šerifovu kancelariju gde ga je Donovan očekivao. On potpisa priznanicu i uze novac.

— Vi ste baš srećković, Šejn — primeti Donovan. — Privukli ste opštu pažnju. Ceo grad priča o vama. Gde ste samo ščepali tu zgodnu ženu?

Zapadnjak podiže ramena.

— To će ostati moja tajna, šerife — nasmeja se. — Nego da vas pitam nešto: kada će obesiti Fernanda?

— Za tri dana — odvrati šerif ozbiljnim glasom. — Sve je već pripremljeno. Taj prokleti ubica već davno je trebalo da bude na vešalima. Preko tuce ubistava ide na njegov račun. Taj pasji sin je sa svojom bandom mesecima terorizirao ovaj kraj.

Šejn se oprosti od šerifa i napusti kancelariju. Krenuo je ka Silver salunu i odmah otišao u svoju sobu. Tek sada je osetio koliko je iscrpljen.

Nekoliko časova spavanja neće mu škoditi.

*

Poštanska kočija tandrkala je i drmusala se po kamenitom putu. Prašina je kao veo lebdela u zraku i sve prekrila.

Sedmorica putnika bili su zbijeni jedan uz drugog. Mnogi bi već slatko opsovali ali su se uzdržavali pred plavokosom damom.

Džudi se poluzatvorenih očiju zavalila u sedište. Opet je bila u svom sivom putnom kostimu. Požudni pogledi muškaraca lutali su po njoj.

Ali žena je ignorisala te poglede. Pravila se kao da čvrsto spava.

Kočija je počela da usporava. Šest upregnutih konja kao da je bilo sito jurnjave.

Pit Samers, vozar, opsova i njegov bič prasnu tako jako da nadglasa snažan topot kopita.

Kroz suton, koji se spuštao, iznenada odjeknuše pucnji. Odjek od stena odbi se višestruko.

Putnici se uplašeni stisnuše još jače. Kroz tamu, koja se spuštala, začuše se glasovi. Kočija sasvim uspori i najzad uz jedan snažan trzaj stade.

— Niko da se nije makao — zagrme oštar glas sa španjskim akcentom. — Ako neko potegne oružje, biće ustreljen!

Putnici u kočiji priljubiše bleđa lica uz musavo prozorsko staklo. Videli su nekoliko bradatih prilika na zapenjenim konjima. U rukama su držali uperene puške i revolvare.

— Napolje iz kočije, džentlmeni — zagrme ponovo jedan odsečan glas. — Mičite se, amigosi inače ćete osetiti ukus olova!

Putnici su sedeli nepomično. Jedan od njih, obučen kao kauboj skloni ruku sa revolvera.

Sada su se otvorila vrata kočije i bradato lice jednog od bandita promoli se unutra.

— Napolje već jednom, mučaćosi, ili ćemo vas mi pozibacivati!

Putnici počеше da silaze. Pit Samers, vozar, sedeo je na boku i držao se za prostreljeno rame. Krv je kapljala pod njegovim prstima.

Njegov pratilac ležao je zgrčen kraj njega. Više se nije micao.

Bilo je šest Meksikanaca. Cevi njihovog oružja bile su uperene u putnike koji su preplašeni stajali kraj kočije.

— Ovde ima i jedna ledi — povika jedan od bandita i obliznu usne. Džudino lice izgubi još više boje.

— Šta hoćete od nas? — upita jedan od muškaraca, premeštajući se nervozno s jedne noge na drugu.

Najbliži bandit se pakosno isceri i pljune čoveku tačno na prašnjavu čizmu.

— Vi ste sada naši zarobljenici, amigosi — prosikta. — Tamo nazad imamo za vas nekoliko dobrih konja. Idete s nama u brda!

Putnici su se pogledali bez reči. Na nekim licima počeo se ocrtavati strah.

— Hoćete da nas kidnapujete? — upita jedan muškarac. — Za nas niko neće dati ni pišljivog centa! Zar vam nije dosta ako nam uzmete poslednji dolar?

— Umukni, gringo — začu se glas drugog bandita. —

Bacite sad svoje oružje tamo na gomilu. I pazite! Nikakvih trikova!

Koltovi padoše na prašnjavi put. Jedan od Meksikanaca privede konje. Putnici su morali da se popnu u sedla, a onda su ih čvrsto vezali.

Vođa bandita priđe vozaru kočije, koji je još sedeo gore, lica iskrivljenog od bola.

— Slušaj me dobro, amigo — zareža bandit. — Pošteđecu ti život zato što moraš da mi učiniš jednu uslugu.

Pit Samers kimne glavom, stisnutih zuba. Dragocena životna tečnost je i dalje curila pod njegovim prstima.

— Odvešćeš se nazad u Tonson Siti — nastavi bandit. — Tamo ćeš isporučiti šerifu jedan lep pozdrav od Miguela Martineza. Zapamti dobro ovo ime, kompadre! Ja sam Fernandov brat, a njega šerif misli kroz tri dana da obesi.

Meksikanac se cerio na vozara, kome su kapljale krupne graške znoja sa čela.

— Povešću ovih šest ljudi i senjoru kao taoce. Njihovi životi za Fernandov. Vaš šerif treba dobro da promisli. Ako Fernando umre, umreće i oni. Je li jasno, amigo?

Vozar potvrdi. U njegovim raširenim zenicama odslikavao se samrtni strah.

— Onda se gubi, amigo! Želim da šerif što pre sazna novosti!

Pit Samers uhvati uzde nepovređenom rukom i pucnu bičem. Upregnuti konji povukoše. On okrete kočiju i pojuri zapregu kao da ga svi đavoli gone.

Miguel Martinez pojaha ka ostalima koji su ga čekali. Zrobljenici su bili u sredini. On da znak svojim ljudima i mala grupa krenu.

Jahali su ka obližnjim brdima čije su se konture gubile u tami koja se spuštala.

Zarobljenici su se izgubljena pogleda klatili u sedlima. Lice Džudi Melroj bilo je nepomično. Ona jedina nije bila vezana. Ali su zato na njoj počivali zadivljeni pogledi bandita.

Miguel Martinez se osmehivao. Džudin pogled bio je uperen u daljinu. Njene misli su bile kod Šejna.

Poštanska kočija ulete u grad.

Vičući i psujući prolaznici odskočiše u stranu. Sve ih je pokrio oblak prašine.

Pred šerifskom kancelarijom Pit Samers zaustavi konje. On se oprezno spuza sa sedišta. Košulja mu je sva bila natopljena krvlju.

Držeći se poslednjom snagom na nogama pope se na trem pred kancelarijom.

Šerif Donovan izađe i pridrža čoveka koji se teturao.

Pit je zurio u njega od bola raširenih očiju.

— Miguel Martinez je izvršio prepad na kočiju — prostenja vozar. — On i njegova banda su uzeli sve putnike kao taoce. On hoće da ih zameni za svog brata Fernanda!

Frenk Donovan se namršti. Lice poče nervozno da mu se trza. Jedna sočna psotka izlete sa njegovih ceptećih usana.

Djub Martens, njegov pomoćnik, uđe u tom trenutku u kancelariju.

— Odvedi Pita lekaru — promrmlja šerif. — I odmah se vrati!

Jedan snažan muškarac probi se kroz gomilu koja se okupila oko šerifske kancelarije. Bio je to Šejn, koji se pope na trem i priđe Donovanu.

— Šta se desilo, šerife — upita, pokazujući na kočiju. — Zar se desio prepad?

Donovan potvrdi i uđe u kancelariju. Šejn uđe za njim.

Muškarci su se gledali.

— Šta je, do đavola? — ponovi zapadnjak pitanje. U rečima mu se osećao nemir.

— Fernandova banda je napala kočiju i sve putnike uzela kao taoce. Zna li šta to znači?

Šejnovo lice pobledi. Šake mu se stegoše.

— Pretpostavljam da će nam Fernandovi ljudi dobro zagorčiti život — nastavi šerif. — Sada drže sedmoro ljudi. Pustiće ih samo ako mi pustimo Fernanda!

Zapadnjak se ugrize za usnu. U očima poče da mu svetli smrtonosna mržnja.

— I misis Melroj je zarobljena — promrmlja šerif. — Ne mogu ni, pretpostaviti šta sve ti pasji sinovi mogu sa njom da urade!

— Prokletstvo! — odseče Šejn. — Šta ste time mislili, šerife? Mogu li vam pomoći?

Donovan sleže ramenima.

— Ne mogu ništa da odlučim — reče. — To mogu samo vlasti u Tusonu. Oni moraju znati da će se taj skot, Fernando, opet izvući iz klešta. Moramo ga pustiti inače će njegovi ljudi pobiti taoce. Ali bojim se da u Tusonu na to neće pristati.

Visoki zapadnjak se namršti. Na licu mu se pojavi izraz panike.

— Čujte me, šerife — odseče. — Radi se o životu šest muškaraca i jedne žene. U odnosu na njih Fernando je poslednje đubre. Ne razumem kako biste i jedan trenutak mogli da oklevate. Razgovarajte odmah sa vašim pretpostavljenim. Ja ću u međuvremenu pokušati da pratim bandite i da pronađem njihov logor.

— To je besmisleno, Šejn — odvrati Donovan. — Tipovi imaju zarobljenike i svi aduti su u njihovim rukama. Ako neko samo promoli nos, oni će pobiti taoce. To je jasno. Ti pasji sinovi neće ništa rizikovati.

— To ćemo još videti — odvrati zapadnjak kratko.

On izađe iz kancelarije i probi se kroz gomilu ljudi koja je, u međuvremenu, još narasla. Zatim se uputi u štalu za iznajmljivanje i uskoro napusti Tonson Siti.

Noć je već sasvim pala.

Teški oblaci navukli su se preko neba i pokrili mesec i zvezde. Snažan vetar duvao je sa jugoistoka i kovitlao prašinu.

Šejn poveza vratnu maramu preko usta. Posle jednog časa otkri mesto gde je bio izvršen prepad na kočiju.

Ubrzo je otkrio i tragove konja bandita i počeo da ih prati. Banditi se uopšte nisu trudili da izbrišu tragove.

Šejn pomisli na Džudi i oseti mučninu u želucu. Goreo je od želje da joj pomogne.

Vetar postade još jači. Granje i žbunje se povijalo

pri njegovim naletima. U daljini sevnu munja preko mračnog neba.

Zapadnjak počeo da proklinje.

Znao je da jedan pljusak može potpuno da uništi tragove.

A onda je i počeo.

Tako reći za tih okaza zapadnjak je bio mokar do gole kože. Lilo je kao iz kabla. Šejn pritera konja između stena tražeći zaklon od kišnih kapi koje su dobovale po njemu i po konju, ali uzalud.

Za pola sata sve je bilo gotovo.

Vetar stade i na nebu zasja mesec. Psujući, Šejn izvuče iz bisaga rezervno odelo i presvuče se.

On pažljivo obriše oružje i promeni municiju. Zatim lagano pojaha dalje.

Morao je sada češće da silazi iz sedla da bi prepoznao ostatke tragova u raskvašenoj zemlji. Cilj kidnapera je očigledno ležao u brdima. Tamora da se nalazi i njihov mali logor.

Zemljište je postajalo skoro neprohodno. Trnovito žbunje i kaktusi zakrčili su put. Opasnost je vrebala iza svake stene. A stene su iskrsavale posvuda.

Gundajući, Šejn je jahao dalje. Iznenada se pojaviše prvi planinski obronci. Kraj jedne male uzvišice zaustavi zadihanu životinju.

Skliznu iz sedla i načini nekoliko koraka da protegne mišiće.

Odjednom začu neki šum iza sebe i munjevito se okrenu. Gledao je u iscereno lice jednog bradatog Meksikanca koji je držao uperen u njega revolver sa dugačkom cevi.

— Ne mrdaj, gringo — zareža ovaj. — Digni ruke ili ću ti prosvirati tvoju prokletu ćupu.

— Hajde, silazite s konja džentlmeni. Naravno i ti, Puta — naredi Miguel Martinez, gledajući podrugljivo u zarobljenike.

Njegov pogled se zadrži na Džudi Melroj. Ali ona ga je samo ledeno odmerila.

Zarobljenici sidoše s konja. Kao čopor uplašениh ova-
ca stisli su se jedan uz drugog.

Miguel Martinez ih je i dalje, cereći se, posmatrao.

— Dakle, narode, trebalo bi da saznate o čemu se radi. — progovori bandit. — Ja sam brat Fernanda Martineza. Sigurno ste već čuli da on sedi u zatvoru u Tonson Sitiju i čeka na presudu. Mi želimo da vas razmenimo za njega. Čist posao, mučaćosi. Ako se šerif s time složi, ništa vam se neće dogoditi.

Zarobljenici su postali još nervozniji.

Miguel okrete glavu i pogleda u plavokosu ženu, koja je stajala malo napred.

— Ti ćeš doći sa mnom, anđele. Ne mogu da ti dozvolim da se nalaziš u jednoj prostoriji sa šestoricom muškaraca. Ko zna na kakve glupe misli mogu momci da dođu!

On se naceri i prevuče rukom preko svog prašnjavog lica. Džudin pogled postade još bezizrazniji. Stajala je nepomično dok su uvodili šest zarobljenika u jednu malu krovinjaru. Vrata se s treskom zatvoriše, a preko njih prebaciše gredu.

— Ti ćeš stanovati tamo — pokazala Miguel glavom na susednu krovinjaru. Žena saže glavu, okrete se bez reči i nestade u čatrlji.

Miguel se zadovoljno isceri, pa se okrete svojim ljudima, koji su se u međuvremenu iskupili oko njega.

Gledao je u divlja lica u kojima se ocrtavao trijumf zbog toga što je situacija ponovo u njihovim rukama.

On uperi prst u dvojicu od njih.

— Manolito i Brako, otići ćete do Đavoljih stena i držati tamo stražu. Može lako da se desi da Donovan organizuje poturu za nama, ne bi li izvadio svoju plavokosu lepoticu. Naša poruka ga je sigurno propisno oznojila!

Oba bandita se izgubiše u pomrčini. Logor je bio smešten u maloj uvali i pošto je imao samo jedan izlaz, bio je dobro zaštićen.

— Sada možemo malo da odahnemo — obrati se Miguel ostalim bradatim banditima. — Ali ne treba suviše da

se opustimo, amigosi. Uvek postoji mogućnost da nam je šerif za petama!

Banditi prsnuše u smeh. Logorska vatra je prigušeno tinjala. Plamičci koji su izbijali oblikovali su neobične senke ljudi među kojima je kružila jedna boca viskija.

Nijet potrajalo dugo a među banditima zavlada dobro raspoloženje i povici i smeh odjeknuše u noći.

Šest zarobljenika sedelo je u krovinjari. Ruke su im još uvek bile vezane na leđima. Uzice su se bolno usekle u meso.

— Prokleta svinjarija — zareža jedan. Sad smo u dobroj klopci!

Drugi ustade, psujući, i poče da hoda po uskoj prostoriji. Stao je jednom od sapatnika na nogu i ovaj poče da kune.

— Tipovi će nas sve pobiti — javi se treći. — Nema-mo nikakve šanse. Čak i kad bi tog Fernanda pustili da pobegne. Mislim da sa tim pasjim sinovima ne vredi pregovarati. Fernando će biti oslobođen a taoci pobijeni!

Njegove reči, naravno, nisu poboljšale raspoloženje zatvorenih.

Čovek poče nemirno da se osvrće. Onda klekne pred jednim od zarobljenika i prinese mu svoje vezane ruke licu.

— Šta to treba da znači? — promrmlja drugi, po čijem su licu izbile krupne graške znoja.

— Pokušajte da prekinete konopac zubima — odvrati upitani. — Hajdete, moj prijatelju, nemamo vremena za gubljenje.

Onaj što je sedeo zastenja uplašeno. Onda poče da obrađuje konopac zubima.

I ostali se povedoše njihovim primerom. Huktanje ljudi ispuni prostoriju. S vremena na vreme začuo bi se bolni uzvik.

Moglo je proći čitav čas dok je prvi konopac bio razdrešen. Uskoro zatim bile su slobodne ruke svih zarobljenika.

— A sada? — upita jedan. — Šta sad da radimo? Mi smo nenaoružani. Naše šanse nisu postale veće!

Onaj što je bio obučen u kaubojsko odelo osmehne se s gorčinom i počeo da trlja zglavke.

— Ne treba zbog toga da napunimo gaće, džentlmeni. Ukazaće nam se neka šansa. Mi smo ipak šestorica snažnih mušakaraca. Može da se desi da dođe samo jedan bandit da nas prokontroliše i mi ćemo ga s nečim lupiti po tintari tako da će mu odmah zapevati anđeli na nebu. Uzećemo njegovo oružje i onda ćemo dalje videti.

Neki od prisutnih kimnuše potvrdno glavom u znak saglasnosti.

Spolja je dopiralo groktanje i galama pijanih bandita. Jedan od zatvorenih priljubi lice uz prozor i pogleda napolje.

Iznenada se trže. Bleda mesečina odslikavala se u njegovim uspaničenim očima.

— Dolazi jedan — reče tiho. — Izgleda da je tip pijan i drži revolver u ruci.

Ljudi se smestiše na tle. Ruke su stavili na leđa. Oči su im bile razrogačene.

Teški koraci zaustaviše se pred kolibom. Teška greda bila je podignuta, a reza na vratima odriglana.

Vrata se otvoriše.

Silueta jednog muškarca ocrtavala se na horizontu koji je bledeo.

— Helo, amigosi, kako ste? — upita banditi cereći se i koraknu nesigurno unutra. — Što ste tako obesili noseve, mučaćosi? Mi ćemo već...

Ostale reči zastale su mu u grlu, jer je čovek u kaubojskom odelu skočio na njega i jednim udarcem složio ga na tle.

Ali nije uspeo da spreči da Meksikanac ne ispusti glasan krik koji je uzbunio njegove kompanjone kraj vatre.

Dok je zarobljenik uspeo da mu otme revolver, već su pristigli ostali banditi. Pucali su bez opomene.

Zarobljenik s revolverom ispusti bolan krik i posrnu ka tlu. Ostali zarobljenici podigoše ruke. Oboreni bandit izađe psujući napolje. Na licu mu se odslikavao užas.

— Karamba — psovao je Miguel Martinez. Lice mu je bilo iskrivljeno od gneva. U prvom trenutku izgledalo

je kao da će ustreliti bespomoćne ljude, a onda ponovo zadenu svoj kolt u futrolu.

— Je li vam dosta, đavolji sinovi? — zareža. — Ako još jednom nešto tako pokušate lično ću vas pobiti!

Zarobljenici su ćutali.

— Pobićemo vas na licu mesta — derao se Meksikanac, kojeg je onaj zarobljenik oborio. — Hajde, Miguel! Pobijmo ih!

Zarobljenici se trgoše unazad. Vođa bande se samo nasmeja.

— Još trebamo te ljude — progundā i provuče prstima kroz grguravu kosu. — Hajde, iznesite mrtvog! Ljudima je pun nos. Neće nam praviti više nikakvih problema, Zar ne, amigosi?

Zarobljenici potvrdiše.

Dva bandita izvukoše mrtvacu. Onda ponovo zatvorili su vrata.

— Jedan manje — reče Miguel ravnodušno. — Možda bi trebalo da mrtvog odnesemo u Tonson Siti! Tada će nam verovati da ozbiljno mislimo!

Šejn je munjevito reagovao.

Meksikanac nije još ni izgovorio do kraja svoju pretnju, a on je već, kao panter, odskočio u stranu.

Još u padu izvukao je svoj kolt.

Bandit, je, jasno, takođe pritisnuo obarač, ali je njegovog zrna promašilo. Sa tako brzom reakcijom svog protivnika nije računao.

Za drugi metak nije imao vremena jer ga je Šejnov metak oborio s nogu.

Visoki zapadnjak oprezno priđe banditu, ali je odmah video da mu nema pomoći. U blizini srca na njegovoj košulji brzo se širila uočljiva crvena mrlja.

Šejn zadenu svoj revolver koji se još dimio i odšunja se u noć. Nije čuo nikakav dalji šum, ali bilo mu je jasno da se pucanj mogao čuti kilometrima daleko.

Brzim koracima vrati se svom konju, vinu se u sedlo

i pojaha dalje. Posle nešto manje od dva kilometra zaustavi konja, a onda ga usmeri između stena veličine čoveka. Zatim je strpljivo počeo da čeka.

Nije prošlo mnogo vremena, a on začu topot konja koji se približavao.

Šejn se osmehnu, kliznu iz sedla i steže čvršće svoj revolver. Oprezno je izvirio iza stene i opazio jednog jahača, koji se upravo zaustavio, sišao s konja i počeo da približava.

Šejn je ćutao.

On sačeka da mu bandit sasvim priđe, a onda mu zabli revolver u rebra.

Bandit se zaprepasti. Neki piskavi glas izlete mu sa usana.

— Pusti oružje — naredi zapadnjak. To je delovalo kao da je povukao tigra za rep.

Jer tip nije ni mislio da se preda. On munjevito pade u stranu i istovremeno se ritnu nogama kao pobesneo mustang.

Zapadnjak je bio iznenađen jer nije računao ni sa kakvim otporom. Revolver mu ispadne iz ruke i on iz sve snage udari leđima o stenu.

Snažan bol prostruji kroz njega. Na trenutak kao da je bio paralizovan.

Bandit ponovo skoči na noge. Uz pobedonosni uzvik izvuče kolt i opali.

Metak fjučnu kraj zapadnjakovog uha. Bandit je u brzini loše ciljao.

Ali sad je bio red na Šejna.

On trže svoj drugi revolver iz futrole. Njegov metak pogodi bandita u grudi. Krkljajući, Meksikanac se presamiti i ostade nepomično da leži.

Šejn duboko udahnu vazduh. Bol u njegovim leđima polako se stišavao. Nagnuo se nad bandita i ustanovio da je bandit gotov.

Šejn pojaha dalje.

Ocenio je da više nije daleko od banditskog logora.

Počelo je polako da svanjava. Uskoro su se nad horizontom pojavili prvi sunčevi zraci i osvetlili neprohodno zemljište.

Banditsko gnezdo još se nije pokazivalo. Ali Šejn je uočavao znake koji su mu govorili da se nalazi na pravom putu.

Stigao je do jednog tamnog kanjona, koji je ličio na ulaz u neku jazbinu.

Tragovi banditskih konja vodili su pravo u njega.

Šejn oseti mučninu u želucu. Iznenada mu je izgledalo kao da ulazi u zamku.

Skoči iz sedla i odvuče konja duboko u grmlje. Sa „vinčesterkom u ruci privlačio se polako kanjonu.

Ali nije stigao daleko.

Dva Meksikanca pojaviše se iza nekih stena. U ruci su držali revolvere.

Šejn podiže „vinčesterku”, ali je jedan od bandita već pucao. Kugla skide zapadnjaku stetson sa glave. Začu se pakleni smeh.

Šejn pusti da oružje padne. Znao je da u tom trenutku nema nikakve šanse.

— Tako treba, gringo — osmehne se tip koji je pucao.

Zapadnjak podiže obe ruke u visinu ramena. I treći bandit pokaza se iz duboke senke. I njegovo oružje bilo je upereno u zapadnjaka.

— Tako, amigo Šejn — reče jedan od bandita. — Ti si utrčao u našu zamku kao glupi ovan. Sada možeš biti siguran u svoju smrt.

Visokom zapadnjaku ovo baš nije bilo naročito zabavno. Jedan od bandita izvuče mu revolver iz pojasa. Meksikanci, koji su iznikli iz kanjona stajali su nemo pred njim.

Širok osmeh pojavi se na licu Miguela Martineza.

— Šejn — zagrme njegov glas. — To je suviše lepo da bi bilo istinito. Najzad i tebe, pasji sine, imamo u rukama. Više nikoga nećeš poslati na vešala!

Martinez iznenada zamahnu. Njegova pesnica pogodi zaprepašćenog zapadnjaka pravo u bradu.

Zapadnjak posrnu unazad, okliznu se čizmama o jedan kamen i tresnu o zemlju. Teturajući se, ponovo se uspravi, ali ga Meksikanac dočeka novim udarcem.

Šejn ponovo pade na leđa.

Krv mu se pojavi u uglu usana. Miguel htede da ga ščepa i podigne, ali zapadnjak podiže nogu i snažno pogodi bandita.

Miguel se zatetura i pade na jedan kaktus. On bolno krikne, kad su mu se bodlje zabole odostrag.

Šejn se podiže i htede da nasrne na Martineza, ali mu jedan od bandita zari revolver u rebra.

Zapadnjak se zaustavi. On obori ruke. Šake su mu još bile stegnute u pesnice.

Miguel se uspravi. Iz njegove stražnjice virile su bodlje. Momci kraj njega su ga gledali jedva uzdržavajući smeh. On im psujući priđe.

— Vadite mi već jednom te bodlje — rikne. Onda se okrene ka Šejnu: — To ti nije trebalo, ti, proketo kopile — siktao je. — Sad ćemo te odvesti u logor. O načinu na koji ćeš umreti još ću posebno razmisliti.

On se preteći naceri.

Banditi su držali konja. Jedan stade pozadi i veza Šejnu ruke na leđa. Onda pojahaše u kanjon. Prošli su još jedno stražarsko mesto a onda se pred njima ukazala mala dolina. Na čistini je bilo nekoliko primitivnih koliba. Nekoliko Meksikanaca izadoše, trljajući sanjivo oči.

Šejn siđe s konja.

Da se ovde njegov put završava, nije mogao da veruje. Banditi mu se približiše. Oči pune mržnje bile su uperene u njega.

Upao je u smrtonosnu zamku!

Šerif Donovan spusti telegram na sto i promrmlja jednu sočnu psovku. Njegov pomoćnik, Djub Martens podiže oči iznad nekih starih novina i začuđeno pogleda gazdu.

— Odbijeno? — upita. — Zar su gospoda iz Tusona odbili razmenu?

Donovan potvrdi.

— Da, Djub. Oni sve najbolje znaju. Čak će poslati i

jednog šerifa iz Tusona. Ja treba da se pretvorim u čudotvorca i što je pre moguće oslobodim zarobljenike!

Šerif besno udari pesnicom o sto. Onda iz njega provali smeh:

— Sasvim jednostavno, zar ne? Ja ću osloboditi zarobljenike i dalje je sve jasno, zar ne?

Martens zavrte s nerazumevanjem glavom.

— Nisam jednom pomislio da bi trebalo da nađeš nekog mlađeg da se lomata. Uzgred, mogu tamo po brdima da se motaju čitave dve armije a da nikog ne nađu. Ne, maš nikakve šanse, Frenk. Kada te Martinez opazi, pobiće taoce.

Frenk Donovan se pogladi po srebrnoj kosi i ustade iza svog pisaćeg stola.

— Ti ćeš ostati ovde, u gradu, i pazićeš dobro na Fernanda. Moglo bi da se desi da divlji banditi provale u grad i pokušaju da oslobode svog bosa. Ali ne verujem da će preuzeti na sebe takav rizik. Ja ću potražiti nekoliko mladića da krenu sa mnom u poteru. Sve jasno, Djub?

Pomoćnik šerifa kimne glavom.

Donovan skide šešir s kuke. Nekoliko minuta docnije uđe u salun, koji je već bio dobro posećen.

Svi pogledi bili su upereni u krupnog čoveka.

— Slušajte me, momci, zagrme šerif. — Mislím da ne moram da vam objašnjavam kakva se svinjarija dogodila. Banditi drže šest muškaraca i jednu ženu u rukama. Odgovorni u Tusonu su odbili razmenu za Fernanda. Preostaje mi samo da te jadne ljude oslobodim iz ruku bandita. Zbog toga mi je potrebna vaša pomoć, jer sam zaista nemam nikakve šanse.

Šerif se pogladi po bradi. Njegov miran pogled pređe preko muškaraca. Neki od njih oboriše pogled.

— Dakle, momci, da skratim: potrebno mi je nekoliko odvažnih ljudi da sa mnom odjašu u brda i pomognu mi da oslobodim taoce.

U salunu je zavládala mrtva tišina.

— Ko ide sa mnom?

Niko ne odgovori. Donovan priđe šanku i da znak barmenu. Ovaj mu natoči punu čašu i stavi na sjajnu ploču šanka. Donovan otpi gutljaj i okrete se ponovo ljudima.

— Dakle, momci? Nije to baš tako strašno. To će, naravno, biti jahanje za izdržljive ljude. Ko je već napunio gaće, bolje da ostane kod kuće.

Donovan se podrugljivo nasmeja.

Njegove reči nisu ostale bez dejstva. Neki od njih osetili su se pogođeni u svom ponosu.

— Ne treba da ideš tako daleko, Frenk — promrmlja jedan. Nikog od nas još nije sasvim napustila hrabrost. Ti to dobro znaš. Ovde stvari stoje sasvim drukčije. Ja jednostavno ne vidim nikakvu šansu za nas. Ali svejedno, idem s tobom.

Šerif Donovan kimne zadovoljno glavom. Njegov pogled pređe preko ostalih.

— Hajde, momci! Treba mi još dobrovoljaca. Ali neću nikog da prisiljavam.

Malo po malo, javila su se još sedmorica. Iako se videlo da se ne osećaju najprijatnije u svojoj koži.

— Ništa ne rizikujemo, momci — objasni Donovan umirujući ih. — Vратиću vas u grad čitave kože.

Ljudi se smiriše.

— Krećemo za jedan čas, narode. Uzmite dovoljno municije i hrane.

Donovan zadovoljan napusti salun. Sat kasnije potera je izašla iz Tonson Sitija.

— Sve je u redu, ljudi — osmehne se Šejn na silu i obrisao ožnojeno lice. — Hteo sam da vas oslobodim, ali su banditi imali nešto protiv. Brže su me šćepali nego što sam i pomislio.

Petorica talaca ćuteći su gledali zapadnjaka, kojeg je Miguel strpao sa ostalima.

— Gde se nalazi žena?

Ovo pitanje kao da im razveza jezik. Jedan od zarobljenika se osmehnu.

— Nalazi se u drugoj kolibi, Šejn. Miguel joj je do-delio poseban tretman.

Šejnov osmejah se sledi. Hladni žmarci pošli su mu

uz leđa. Ko zna šta je taj Miguel bio u stanju da uradi s njom, pomisli.

Onda začu korake. Jednim trzajem vrata se otvoriše.

Pojaviše se Martinez i još četiri bandita. Svi su se podrugljivo smejali i izveli zarobljenike napolje.

Ljudi su morali da stanu u krug. Preteći, sa uperenim oružjem, stajali su Meksikanci oko njih.

Džudi Melroj je dovedena iz druge kolibe. Izgledala je umorna. Kada je prepoznala Šejna, ote joj se vrisak i, ne obazirući se na bandite, polete ka njemu. Obisnu mu se oko vrata. Slane suze tekle su joj niz umrljano lice. Bolno je jecala.

Visoki zapadnjak pogladi je nežno po zamršenoj i nepočešljanoj kosi.

Miguel je u jednom skoku bio kraj njih. On ščepa Džudi za ruku i surovo je povuče unazad. Džudi se otimala, ali nije ništa mogla protiv snažnog bandita da učini. Počela je gorko da plače.

Šejn se otrže i htjede da jurne na Martineza, ali mu jedan bandit zabi cev revolvera u leđa.

Miguel cereći se pusti ženu. Onda se okrete ka zapadnjaku.

— Sve će biti u redu, Šejn. Za nekoliko dana tvoja dama naseliće se kod mene, pa nećeš morati da se brineš zbog nje.

Lice zapadnjaka dobilo je preteći izraz. Iz očiju mu je sevala mržnja.

Vođa bande je nastavljao:

— Kako je u Tonson Sitiju? Da li je šerif primio naš ultimatum?

Šejn ponovo uspostavi kontrolu nad sobom. Sada se na njegovom licu pojavi podrugljiv izraz.

— Primio je, ali ne verujem da je prihvatio, Miguel. Ni ja nisam zbog toga napravio ovaj izlet. Tvoj brat će u svakom slučaju za dva dana posetiti!

Zarobljenici su počeli glasno da protestvuju. Džudino jecanje se pojača.

— Hajde, ispljuj sve, Šejn — vrisnu Miguel besno. — Da možda ne držiš sve nas za budale?

Lice visokog zapadnjaka bilo je ozbiljno.

— Ne, Miguel. Nama je ionako svejedno. Jer na kraju će se jednako završiti. Čemu ova igra? Vlastima je u Tusonu sve jasno i stvar im je došla do guše!

U Martinezovim tamnim očima zaplamteo je bes. U prvi mah izgledalo je da će se baciti na Šejna. Ali onda poče pakosno da se ceri.

On namignu jednom od svojih ljudi i ovaj dovede iza jednog stenovitog zaklona konja preko čijeg je sedla potrbuške ležalo telo jednog mrtvaca.

— Jedan od momaka koji je zaželeo da pase travu — objasni Miguel besno. — Ti ćeš biti sledeći!

Šejn ga je gledao ravnodušno. On je davno bio načisto sa svojim životom. Još od trenutka kad je krenuo ovom smrtonosnom stazom. Samo je žilavi instinkt u njemu tražio izlaz iz ove situacije, ali mu je izgledalo nemoguće da se iskobelja iz ove zamke.

Džudi se otme jednom od bandita i pritrča Martinezu. Ona se spusti pred njim na kolena i sklopi ruke.

— Pusti ga da pobegne, Miguel! — kriknu plačnim i drhtavim glasom. — Pusti ga da živi. Onda možeš sve dobiti od mene!

Martinez se glasno nasmeja i gurnu ženu, tako da ona pade na leđa.

To je za Šejna bilo suviše. Ne obazirući se na upereno oružje ustremi se na bandita. Njegova pesnica pogodi Miguela u glavu i iznenađeni Martinez pade na leđa. Kada se zapadnjak bacio na njega priskočili su ostali banditi.

Nije imao nikakve šanse. Lice mu je bilo obliveno krvlju kada su ga ostavili da leži. Zapadnjak više nije mogao da se dignu.

Miguel ustade. On poturi pesnicu zapadnjaku pod nos.

— Zbog ovog ću te lično udesiti, prokleti kućkin sine. Hajde, amigosi, odvedite ga tamo!

Banditi ščepaše zapadnjaka i odvukoše ga iza jedne kolibe.

Miguel krenu za njima. Izvukao je revolver sa dugom cevi. S trijumfalnim osmehom na licu okrete se zarobljenicima:

— Tako ćete svi proći ako šerif Donovan ne prihvati moju ponudu!

Džudi užasnuto vrisne i klone u stranu. Ostali zatvo-
renici su ispod oka posmatrali Miguela koji je upravo iš-
čezao između kuća.

U istom trenutku pucanj zapara nastalu tišinu.

— Na pravom smo putu — promrmlja šerif Donovan,
kad su naišli na dva mrtva bandita. — Šejn nam je oslo-
bodio put!

Ljudi iz potere sedeli su ćutke na umornim konjima.
Oblilo ih je zadovoljstvo. A i šerif kao da se iznenada
razvedrio.

Zapadnjak je za sobom ostavio jasan trag koji je vo-
dio pravo do banditskog gnezda.

A onda je došlo i ostalo.

Plameni jezici su iznenada sevnuli sa jednog stenama
zaklonjenog brežuljka. Ljudi kraj Donovana su poskočili u
sedlima. Njihovi uplašeni krici nadjačali su detonaciju.
Onda skočiše iz sedla i polegoše u visokoj travi.

Dvojica su nepomično ležala. Ostali su uplašeno gle-
dali u brežuljak odakle su dolazili pucnji.

Ništa se više nije dešavalo. Samo se u vetru osećao
miris baruta.

Donovan oseti bol u levoj nadlaktici gde ga je jedna
kugla okrnula. Na rukavu njegove jakne pojavi se tam-
na mrlja.

— Prokletstvo — opsova šerif. — Ti pasji sinovi dr-
že nas na nišanu. Uostalom, sad smo bar upozoreni.

U tom trenutku odjeknu dubok muški glas:

— Hej, šerife! Gde je Fernando? Ne možemo nikako
da ga vidimo!

Frenk Donovan oseti hladan znoj na čelu. U njemu je
ključao bes, ali je morao da sačuva treznu glavu.

— Hoću da razgovaram sa Martinezom! — viknu. —
Hoću s njim da pregovaram!

Podrugljivi smeh stiže sa brežuljka.

— Onda ćete morati izvesno vreme da ostanete u na-

šoj mišolovci, amigosi. Moram da dovedem gazdu. Dotle budite mirni, inače ćemo vam poskidati glave s ramena!

Donovan da znak svojim ljudima. Minuti su se otegli. Meksikanski banditi niti su se videli niti čuli. Iznenada se začu oštar Martinezov glas:

— Dakle, šta je, šerife? Jesi li doveo mog brata? Hoću da ga vidim!

Donovan se ugrize za usnu.

— Fernando je dobro, Martinez. On još sedi u zatvoru. Došao sam da se uverim da su taoci još u životu. Sem toga, hoću da utvrdim s tobom mesto razmene!

— Onda se gubi, Donovan — zareža Miguel preteći. — I povedi svoje ljude sa sobom. Taoci i žena su dobro. Dovedi mog brata i vratiću ti ih žive. Srešćemo se sutra, pri izlasku sunca, na ovom mestu.

Donovanovi zubi su se još jače zarili u donju usnu. On pogleda svoje ljude kao da traži pomoć. Ali i ljudima iz potere je već svega bilo dosta.

— Odlazimo, šerife, odseče jedan. — I tako nemamo nikakve šanse. Tipovi će nas sve pobiti!

— Onda dobro, Martinez — viknu šerif. — Odlazim sa svojim ljudima. Vrat ćemo se sutra ujutru. Dotle imaj na umu da ćemo ubiti Fernanda, ako se budeš poslužio nekim prljavim trikom!

Miguel se samo nasmeja.

— Onda do sutra, veliki šerife. I nemojte zakasniti! Moje strpljenje je pri kraju!

Frenk Donovan ustade iz trave i da znak svojim ljudima, koji takođe ustadoše. Strah da će banditi ponovo otvoriti vatru usadio se duboko u njih.

Ali banditi nisu zapucali. Ljudi iz potere stušitiše se ka svojim konjima. Oba poginula stavili su potrbuške preko njihovih konja i brzo odjahali.

— Dva mrtva, šerife — promrmlja docnije gnevno jedan od ljudi. — To ide na vaš račun. Mi smo kao glupi ovnovi uleteli u njihovu zamku.

Frenk Donovan je ćutao. Usne su mu bile stisnute. U očima mu je gorela vatra.

— Zaigrali i izgubili — promrmlja najzad tiho. Nije im uspelo da se neopaženo privuku banditima i oslobode

taoce. U Tusonu neće ni zbog čega promeniti odluku. Ostaće pri presudi da se Fernando obesi.

Donovan se nije ni jednim pogledom osvrnuo na mesto svoga poraza. Pognute glave sedeo je na svom konju. Njegovi ljudi su takođe ćutali.

Zapadnjakovo telo se zateglo kad mu se Miguel približio sa izvučenim revolverom, stavši samo nekoliko koraka od njega.

Gledao je u tamni otvor cevi uperenog oružja.

Onda Miguel pritisnu oroz.

Kugla prosvira tako blizu zapadnjakovog uha da je ovaj osetio dah smrti.

Miguel se tiho nasmeja.

— Zaista bi trebalo da te ubijem, Šejn — prasne on.

— Ali sam ipak nešto drugo odlučio. Pustiću te da odeš, ali ćeš ti šerifu razjasniti da nećemo imati nikakve milosti prema taocima ako ne dobijemo Fernanda. Odnećeš mrtve u Tonson Siti. Dva moja čoveka će te pratiti.

Martinez se cinično osmehne.

— Nemoj da misliš da te puštam iz čistog osećanja bratske ljubavi prema bližnjem. Neka ti to ni na pamet ne padne. Jednostavno sam siguran da će te šerif poslušati. Ja želim samo da spasem svog brata od vešala. Tada ćemo se odavde zauvek izgubiti. U to ti se kunem svim najsvetijim!

Šejnovim licem počeo da se ponovo razliva prirodna boja. Znao je da ne treba da progovori nijednu reč. U takvom stanju zanesenosti bandit bi bio suviše opasan.

On kimnu mirno glavom.

— U redu, Martinez. Razgovaraću sa šerifom i pokušati da ga nagovorim.

Miguel takođe kimnu glavom.

— Pokaži mu mrtve. To objašnjava više nego sve reči. Veruj mi, Šejn!

— U redu, Martinez.

— Još nešto, Šejn. Ja onu ženu nisam ni takao. Tako

će i ostati ako se sve brzo obavi. Ako budemo morali da ubijamo, ni ja ni moji ljudi nećemo više imati puno obzira prema njoj!

Visoki zapadnjak stajao je mirno. Najrađe bi skočio na banditskog vođu, ali je znao da bi to bila najveća ludost.

Jedan Meksikanac doveo je Šejnovog konja. Privezali su zapadnjaka čvrsto uz sedlo.

— A sad nestanite! I misli na ženu, Šejn!

On se dvosmisleno osmehnu.

— Nadam se samo da ćemo se jednog dana ponovo sresti. Onda ću te smaknuti, dugonjo!

Šejново lice ostade nepomično. Dva Meksikanca uzeše ga u sredinu. Onda odjahaše.

Sunce se već diglo iznad visokih bregova i obasjalo malu dolinu.

Izašli su iz mračnog kanjona. Šejnovi pratioci diktirali su oštar tempo. Šejn iznenada začu pucnje koji su odjeknuli kroz rano jutro.

Jedan njegov pratilac se cinično osmehnu.

— Šerif Donovan sa svojom pratnjom — objasni. — Naši momci su ih ugledali još pre jednog časa. Sad su im sigurno potprašili. Valjda ta budala od šerifa ne umišlja da može osloboditi taoce!

Pucnji umukoše. Šejново lice postade još tvrđe i zaptvorenije.

Sunce je već visoko odskočilo na nebu, kad su stigli u blizinu Tonson Sitija. Oba Šejnova pratioca iznenada zautaviše svoje konje.

— Sada te puštamo da bežiš, Šejn. Gledaj da ubediš šerifa kad se on za koji sat vrati sa svojom bulumentom. Možda će i sam sada doći na pomisao da je razmena jedino rešenje.

Meksikanci učutaše na trenutak.

— I misli na onu plavokosu ženu — javiše se ponovo. — Mi bismo je jako rado propustili kroz šake.

Šejn ostade i dalje miran iako je samo on znao koliko ga je to stajalo.

Jedan od Meksikanaca preseče njegove veze i pruži mu uzde konja preko kojih su ležali mrtvi.

— Jaši, amigo — progundā.

Šejn lagano potera svoga konja. Znao je da za bandite ne bi bilo ništa jednostavnije nego da ga sad skinu mećkom iz sedla. On se još jednom upola okrete i spazi isceřena lica pratilaca.

— Hombre ima pune gaće — reče jedan. — Još ne može da shvati koliko je srećan.

Šejn potera konja brže. Metri su ostajali za njim. Posle izvesnog vremena ponovo se osvrte. Banditi su išćezli bez traga.

Kroz pola časa pojavio se u Tonson Sitiju. Izazvao je radoznale poglede dok je jahao glavnom ulicom i pred šerifskom kancelarijom skoćio iz sedla.

Djub Martens mu poće u susret. Pomoćnik šerifa ga ćutke pozdravi i pokaza na mrtvacu.

— Ko je taj ćovek? — upita oštro. — Jeste li ga vi ustrelili?

Šejn zavrte glavom.

— Miguel Martinez — odgovori mirno. — Mrtvac je jedan od zarobljenika. Banditi misle ozbiljno. Šerif se još nije vratio?

Pomoćnik preće rukom preko usta.

— On pokušava da oslobodi zarobljenike. Verovatno će još potrajati dok se vrati!

— On jaši sa svojom pratnjom pravo u klopku — primeti Šejn ozbiljno.

— Doćite sa mnom u kancelariju — pozva ga Djub. — Tamo možemo na miru dalje da razgovaramo.

Šejn se umorno svali na jednu stolicu i ispruži noge. Djub Martens izade i vrati se kroz nekoliko minuta u pratnji jednog ćovećuljka kojeg Šejn nije ranije video.

Zapadnjak nije uspeo da vidi oći ćoveka.

— Oblasni šerif Klark Bilings iz Tusona — predstavi se nepoznati. — Ja sam već podrobno obavešten. Prićajte, Šejn.

Zapadnjak poće da govori. Završio je rećima: Ostali zarobljenici još žive. Ali Miguel neće oklevati da ih likvidira ako obesite njegovog brata Fernanda. Sem toga, moramo da mislimo i na ženu.

Šerif Bilings zavrte glavom.

— Ne postoji nikakva druga mogućnost nego da odbijemo ultimatum bandita, Šejn. Jednu sličnu stvar doživeli smo sa tim Fernandom pre pola godine. Pasji sin je oslobođen, ali su svi taoci pobijeni. Martinez će biti pogubljen. Ako bismo ponovo popustili, za nekoliko meseci banditi bi nam se opet vrteli ispred nosa. Uputstva koja sam dobio u Tusonu su oštro određena. Možda bi trebalo da sačekamo dok se šerif pojavi?

Šejn se gorko osmehne.

— On jaši pravo u zamku. Čuo sam pucnje. Da se u banditsko gnezdo ne može probiti uverio sam se sam!

Šerif Klark Bilings podiže obrve.

— Ma nemojte reći — promrmlja sarkastično. Kod Šejna je s time stigao na pravu adresu. Zapadnjak odskoči sa svoje stolice i unese se šerifu u lice.

— Slušajte me dobro, šerife — reče povišenim tonom. — Ta stvar se ne tiče vaše kože, znam. I šta je nekoliko ljudskih života? Ako mene pitate, taj pasji sin Fernando ne vredi da se za njega žrtvuje i jedan od talaca.

Oči oblasnog šerifa hladno su svetlucale.

— Ali vi niste pitani — odvrati arogantno. — I nećete biti. Naša je odluka čvrsta. Mi je nećemo izmeniti.

Šejn počeo teško da diše. Grudi su mu se nadimale. U nemoćnom gnevu stezao je pesnice.

— Vi ste budala, jedna prokleta budala, šerife! — prasnu odjednom. — Sedite ovde na vašoj debeloj stražnjici i traćite vreme. Razmenite zarobljenike! Još ima vremena!

Bilings zavrte glavom. Podrugljivi osmejak pojavi mu se na usnama.

— Gubite se, Šejn, dok nisam zaboravio na svoje dobro vaspitanje. Sve je to naš problem. Nemate nikakvo pravo da se u to mešate!

Visoki zapadnjak koraknu nazad. Još nije izgubio svoje dostojanstvo.

Onda krenu iz kancelarije.

— To ćemo još videti, šerife — odseče. Zatim izađe. Prešao je preko ulice i u salunu naručio jedan viski.

Polako mu se vraćalo samopouzdanje. Jedna misao ugnezдила mu se čvrsto u mozgu. Kroz nekoliko minuta

njegov plan bio je skovan. Zadovoljan, isprazni on svoju čašu.

Pope se na gornji sprat i zamišljeno otvori vrata svoje sobe. Taman je hteo da otkopča svoj opasač kada se iza njega začu tihi smeh.

Visoki zapadnjak htede da se okrene, ali u tom trenutku oseti cev kolta uperenu u njegova leđa.

Šejn se ukoči.

Vreli dah dodirnu njegov vrat. Revolverska cev iščeze i tihi smeh zazvoni sobom.

Sada se zapadnjak konačno okrenu.

Pred njim je stajala Dolores, krčmarica iz Santa Klare. Spustila je revolver i njen smeh je pokazivao da zapadnjaku ne pretila nikakva opasnost.

Sem toga... Dolores je bila naga.

Njena duga crna kosa klizila joj je po grudima. Ona ostavi revolver i priđe Šejnu. Zapadnjak se zagledao u njene vitke noge i nije mogao da ostane ravnodušan.

— Duguješ mi još sto dolara, Amerikano — začu se promukli ženin glas. — Došla sam da naplatim dug!

Prišla mu je još bliže.

Zapadnjak je uze u naručje. U njihovom poljupcu polako se razbuktavala pređašnja vatra.

Posle svega je osećao samo kako mu nedostaje mnogo, mnogo sna.

Kada se probudio kroz prozor je sijala jasna mesečina. Moglo je biti najviše jedan sat do ponoći.

On pogleda u čvrsto usnulu Dolores kraj sebe i bešumno ustade.

Obukao se. Osmehnuši se, izvadi iz džepa svoje jakne novčanicu od sto dolara i zadenu je u grudi zaspale žene.

Onda napusti sobu.

Nebo je bilo jasno i zvezdano. Lagani povetarac klizio je iznad zemlje i trave. Na ulici nije bilo nikoga. Samo je još iz saluna dopirala galama.

Šejnov plan postade čvrst.

Kroz telo zapadnjaka prođe trzaj. On zabaci stetson na potiljak i otkoči svoj revolver. Nekoliko trenutaka kasnije on stiže do šerifske kancelarije. Prozor je bio osvetljen.

Zakucao je na vrata.

— Začu se lupkanje jedne stolice, a zatim glas Djuba Martensa:

— Ko je tamo?

— Šejn — viknu zapadnjak. — Imam jednu važnu vest za vas!

Pomoćnik otvori vrata i pusti Šejna da uđe. Onda ga upitno pogleda.

— Šta se desilo? — upita i htjede ponovo da sedne za pisaću sto.

Onda mu oči zakolutaše.

Gledao je zabezeknuto u revolver u Šejnovoju ruci.

Zapadnjak se prijateljski osmehne.

— Čujte me, Martens. Ja ću sada izvući Fernanda iz zatvora i zameniti ga za taoce. Vi možete sada da sebi uštedite veliku ljutnju i razočarenje ako se držite mirno i učinite sve što vam kažem!

Djub Martens zatvori usta. Njegova ruka pođe ka revolveru u futroli.

— Ostavite to — upozori ga Šejn. — Biće mi prokletost neprijatno ako vas budem morao fizički prisiljavati. Nemojte me sprečavati. Ja ću svoj plan sprovesti!

Pomoćnik šerifa zavrte glavom.

— Mora da ste mnogo viskija popili, Šejn! — osmehne se. — Ostavite se gluposti. Ovo što sada radite вреди godinu dana iza rešetaka. Zar vam nije dosta svađe sa Vels Fargoom? Hoćete još da se svađate i sa vlastima?

Visoki zapadnjak se samo osmehne.

— To su sve moji problemi, mladiću. Ja svakako neću ostaviti da šest nedužnih ljudi umru zato što je neko tvrdoglav. Fernando nije vredan ni centa a ne ljudske glave!

Martens ponovo zavrte glavom.

— Vama je stalo samo do one žene, Šejn — reče on. — Hoćete da spasete vašu ljubljenu. Ko zna šta bih i ja sve za jednu ženu rizikovao? Ali morate da pogledate i

drugu stranu. Fernando će biti ponovo slobodan i kroz kratko vreme će ponovo ubijati.

— Ja ću ponovo uhvatiti tog tipa. Taj Fernando će imati samo kratak predah pre vešala.

Djub Martens se osmehne.

— Ali možete se i prevariti u računici. Šta će se desiti ako Fernando postane slobodan, a taoci ipak moraju da umru? Da li ste o svemu tome promislili?

Zapadnjak kimne glavom.

— Sigurno, Martens. Svako mora nešto da rizikuje.

U pomoćnikovim očima pojavi se iznenadno svetlucaje. U tom trenutku Šejn začu korake koji se približavaju. Osvrte se i prepozna Bilingsa koji je upravo dolazio iz zatvorskog hodnika.

U njegovoj ruci svetlucaje je revolver.

Šejn je odmah reagovao. Panteriskim skokom baci se prema šerifu i izbi mu kolt iz ruke. Iznenadio je Bilingsa zato što ni ovaj nije u prvom trenutku shvatio situaciju.

Zapadnjak uhvati šerifa i stavi ga pred sebe kao štit.

Djub Martens spusti svoj tek izvučeni revolver. Gleđao je zbunjeno u oba čoveka. Velike graške znoja pojavile su se na čelu.

Klark Bilings dahtao je kao riba na suvom u Šejnovom snažnom zagrljaju.

— Bacite revolver, Martens — naredi zapadnjak. — Brzo, ali što dalje.

Martensov revolver zveknu o pod. Šejn snažno gurnu oblasnog šerifa i ovaj se zatetura prema staromodnom pišaćem stolu.

Cev Šejnovog revolvra napravi polukružni pokret.

— U ćerju, džentlmeni. Ali požurite malo. Ionako sam izgubio suviše vremena!

Klark Bilings je brisao čelo.

— Šta hoće ova luda? — upita i protrlja ruku koja ga je bolela.

— Hoće da uzviče Fernanda iz zatvora i zameni ga za zarobljenike — odgovori pomoćnik šerifa.

Bilings razrogači oči. On se pipnu po čelu i preteći pogleda zapadnjaka.

— To će vas koštati glave, Šejn — prečišta on prete-

ći. — Ako konačno dođete pameti i ja ću zaboraviti ovaj prepad!

Zapadnjak se samo ironično osmehnu.

— Molim vas u ćeliju. Tamo možete sve zaboraviti. Nemam ništa protiv!

Šerif i pomoćnik uđoše u zatvorski hodnik.

Fernando Martínez skoči sa svoje klupe i priljubi se uz rešetke. U jednom trenu shvatio je situaciju.

— Helo, amigo Šejn — začu se njegov duboki glas. — Hoćeš da me izvučeš?

Zapadnjak mu uputi jedan preteći pogled, ali nije ni Martensa i Bilingsa ispuštao iz vida.

— Otključajte!

Stisnutih zuba Martens otključa ćeliju. Fernando Martinez izađe, cereći se. Oba zvezdonosca uđoše u kavez. Iza njih se muklo zatvoriše vrata.

Šejn skide lisice sa jedne kuke. Fernandove oči se smrкнуše, ali mirno stavi ruke na leđa.

Začu se metalni zvuk kada su se oko njih zaklopila metalne narukvice.

— Izvešću te pred sud, Šejn — grmeo je Bilings promuklim glasom. — Loviću te makar i na kraj sveta!

Šejn se samo osmehivao.

I ne osvrnuvši se više, napusti šerifsku kancelariju zajedno sa Fernandom na zadnji izlaz.

Nekoliko minuta kasnije izjahali su iz grada.

Frenk Donovan zaustavi svog umornog konja i odahnu kada su iz tame iskrsla prva svetla Tonson Sitijsa.

Ni ljudi iz potere nisu se osećali drukčije.

Uskoro su ušli u mali stočarski grad.

— Zahvaljujem, vam, ljudi — promrmlja šerif i skoči iz sedla. Bez reči i umornih lica izgubiše se ljudi u pomrčini.

Šerif Donovan uđe u svoju kancelariju. Trže se kad u njoj ne vide svog pomoćnika.

Iznenada začu viku i glasno dozivanje u zatvorskom

hodniku. On pojuri tamo. Oduzela mu se moć govora kad je opazio zatvorenike.

Vrteći glavom, pusti ih napolje.

Djub Martens poče da mu priča. Donovanovo lice postajalo je sve duže.

— Moramo da gonimo kućkinog sina — grmeo je Bilings. Bela pena pojavila se na uglovima njegovih usana. Kao razbesneli anđeo osвете šetkao se šerifskom kancelarijom.

Onda zastade pred Donovanom.

— Hajdete, šerife, dovedite jednu jaku poteru na konjima. Moramo za njim.

Šerif ga je umorno gledao sa svoje stolice i vrteo glavom.

— Besmislica, Bilings. Šejnova prednost je suviše velika. Sem toga, ne mogu pokupiti nijednog čoveka. Ja sam više od dvanaest časova proveo u sedlu i umoram sam kao pas.

On ukratko ispriča svoje peripetije.

Ali oblasni šerif nije odustajao.

— Hajdete, idemo, Donovan. Moramo da se dokopamo Šejna. i Fernanda. Šta mislite, šta će ljudi u Tusonu reći?

Donovan je treptao.

— Moram da spavam, Bilings. Onda ćemo videti dalje. Ja ću...

— Jahaćemo odmah — grmnu Bilings. — Naređujem vam. Hajde, čoveče!

— Ostavite me na miru — odseče Donovan i ustade. — Jašite sami, ili, još bolje, dovedite sebi ljude iz Tusona. A ja znam šta je za mene najbolje: idem da spavam!

Šerif napusti kancelariju.

Klark Bilings je otvorenih usta gledao za njim. Stajao je tako nekoliko sekundi, a onda mu se ponovo vrati moć govora. Okrete se ka pomoćniku.

— Onda ćemo jahati sami, Martens. Hajde, osedlajte konje. Ne možemo da gubimo ni trenutka!

Djub Martens se ugrize za usnu.

— U redu — reče polako. — Nadam se samo da znate u šta se upuštate — dodao je mirno.

Klark Bilingsovo lice bilo je tvrdo i odlučno. Oči su mu osvetnički blistale. Pomoćnik šerifa se bez reči okrete, ode do štale i osedla dva konja.

Zatim su odjahali.

Lagani vetar igrao se sa grivama konja. Uskoro je grad bio za njima.

— Kuda, šerife? — upita Martens i nabi stetson dublje na čelo.

— U brda — odseče Bilings. — Donovan nam je opisao gde treba da se obavi razmena. Možda će nam još uspjeti da sprečimo Šejna.

Kilometar za kilometrom ostajao je za njima. Kada je počelo da sviće i tamne senke noći počele postepeno da se povlače, bila su brda mnogo bliža.

Na jednoj maloj uzvišici napravili su kratak odmor.

— Ni traga od Šejna — primeti Martens.

— Šejn, Šejn — prasnu oblasni šerif. — Neću više da čujem to ime. Pri izlasku sunca moramo biti na mestu razmene. A onda neka se nebesa smiluju tom kućkinom sinu!

— Vaš plan nije dobar — primeti Martens. — Kada nas banditi otkriju uverićete se da smo sami upali u klopku. A onda će se opet prolivati krv i biće mrtvih.

Klark Bilings se samouvereno nasmeja.

— Prepustite stvar meni, mladiću. Ja ću već izaći na kraj s tom bandom. A i tog Šejna ću se dokopati. Izvući iz zatvora jednog na smrt osuđenog nije mala stvar. To će platiti.

Martens je ćutao. Samo je uputio šerifu jedan čudan pogled.

Nastavili su da jašu.

— Ceo posao mogao si sebi da uštediš, Šejn — cerio se pakosno Fernando. — Prvo me dovodiš u zatvor, a onda me ponovo vadiš iz njega.

On promeškolji svoje zglavke, ali su lisice čvrsto stajale.

— Zatvori već jednom ta tvoja prokleta usta — odseče zapadnjak. — Ti ćeš i tako jednog dana završiti na vešalima, ili će ti neki drugi hondre prosvirati kuglu kroz tvoju prokletu čupu. Ranije ili kasnije, to ti je svejedno.

Jahali su kroz noć. Katkad se kroz oblake probijao mesec.

— Sada moraš da me pustiš, Šejn — navaljivao je vođa bande. — Moj brat Miguel je jedna mudra glava. On je sve to dobro smislio.

Njegovo okruglo lice s smijuljilo. Podmukli pogled uperio je u zapadnjaka.

— Kada ponovo budem slobodan — progunda — savetujem ti da rastojanje između nas bude bar nekoliko stotina kilometara, ako nećeš da te dohvatim!

Šejn prasne u smeh.

— Tebe ću ja pojesti za doručak, ti, strašilo za malu decu! Kad jednom taoci budu u sigurnosti, onda ću te ponovo loviti. Nemoj da misliš da ćeš se tako jevtino izvući iz svega.

Fernando se zajedljivo zacereka.

Zemljište je sada bilo neprohodnije i konji su napredovali sve teže.

Šejn je jahao tik iza leđa bandita i višestrukog ubice i držao revolver uperen u njega. Bio je do krajnosti oprezan.

Zaustavljao se na svakom sumnjivom mestu. Uvek bi pomislio na bandite koji su ga dopratili do grada.

Moguće je bilo da se nalaze u blizini i da vrebaju priliku da ga metkom izbace iz sedla. Fernando je naoko spokojno jahao, ali je ipak i on naprezao oči, zureći u tamu.

Približili su se delu puta koji je bio idealan za prepad. Okolo su bile posejane visoke stene.

Šejn priđe još bliže banditu. Kažiprst mu je bio na obaraču. On ga otkoči. Od metalnog „klik” Fernandovo lice postade za nijansu bleđe.

— Za svaki slučaj, Fernando — objasni zapadnjak. — Ukoliko nam se privuku tvoji kompanjoni. Uvek mogu da povučem obarač. U tvom je interesu da u slučaju potrebe staviš to tvojoj bratiji na znanje.

Fernando Martinez duboko udahne vazduh. Gusta brada počela je odjednom da ga svrbi. Onda sleže ramenima.

— U redu, Šejn.

Polako su jahali dalje.

Iznenada Šejnov konj stade i načuli uši.

Šejn se zgrči u sedlu. Verovao je da svakog trenutka može početi da mu svira oko ušiju vrelo olovo.

Još se ništa nije videlo.

Martinez se podrugljivo isceri.

— Moji hrabri mučaćosi su u blizini, Šejn. Oni nas ne ispuštaju iz vida. Ali ne žele nikakav rizik.

Jahali su, a jutro se pomaljalo otkrivši im da se nalaze samo nekoliko kilometara udaljeni od banditskog logora.

Zaustaviše konje i pustiše životinje da se odmore. Prva svetlost iza udaljenih visova na horizontu najavljuje radanje sunca.

Šejn ispitivački pogleda svog zarobljenika, koji se sve bolje kretao što su bili bliži logoru. Znao je da sve karte drži u rukama.

— Kako treba da izgleda razmena? — upita. — Zar se ne bojiš da su moji hrabri drugari oko nas?

Jasno je da je zapadnjak o tome mislio. U mnogim slučajevima imao je desperadose i nadoljerose za leđima i znao je da ih ništa neće sprečiti da postignu ono što žele.

Naravno, nije pokazivao svoju uznemirenost. Umesto toga primeti:

— Moli se da tvoji mučaćosi nemaju u glavi nikakvu potajnu misao, inače ćeš brzo biti mrtav čovek. Uvek imam vremena da ti tu uslugu učinim. Čak i polumrtav, Fernando!

Na Martinezovim usnama zamre osmeh. Ugrize se za usnu i nabra čelo.

— Ne treba da se zbog toga brineš, amigo Šejn — reče nekako smekšano. — Moji ljudi misle to pošteno s tobom. Ti ćeš dobiti taoce, a ja ću biti slobodan. Jedna poštena razmena. Šta će se docnije desiti, o tome ne treba još sada da razbijamo glavu.

Zapadnjak se mirno saglasi.

— Jasno, Fernando. Ali nije loše malo gledati unapred. Sem toga, moram prethodno obaviti još jednu meru predostrožnosti!

Bandit razrogači oči kad zapadnjak skide sa roga sedla laso i stavi mu ga oko vrata. Kraj užeta omota čvrsto oko roga sedla.

Onda radi probe zateže laso. Fernando poče da hvata vazduh kao riba. U sledećem trenutku lice mu je poplavlilo.

— Ostavi se gluposti, amigo — krkljao je panično. — Dovoljno je da moj konj napravi trzaj i da mi prekine vrat.

— To će biti tvoj peh, Fernando — osmehne se zapadnjak. On ponovo trže svoj revolver i upravi dugačku cev u bandita. — Tako, amigo, sad možemo dalje da jašemo. Sada sam potpuno siguran da tvoji prijatelji neće ništa rizikovati!

Postajalo je sve svetlije. Sunce se diglo između dva tamna visa i obasjalo kraj crvenom, svetlucajućom bojom.

— Gde su tvoji prijatelji, Fernando? — upita zapadnjak. — Zar ne možeš da im daš neki znak?

Bandit slegne ramenima.

— Nemam pojma, amigo. Možda se kriju. Oni ne mogu da znaju da si došao sam sa mnom. Sigurno očekuju Donovanu sa njegovom pratnjom.

Šejn se složi.

— Oni bi se i mogli pojaviti iza nas. Ne verujem da će onaj oblasni šerif odustati lako. Momak je opasan kao pas tragač. Cenim da ćemo imati još jedan susret sa njim!

Jahači su se sada približavali jednom šumarku. Šejn se držao pravo. Fernando se međutim, vrpeljio u sedlu, zverajući tamo-amo.

Pretraživao je pogledom okolinu, ali nigde nije mogao da otkrije svoje ljude.

Visoki zapadnjak je napregnuto posmatrao svog zarobljenika. Ponovo je imao osećaj da jaše u klopku. Njegov revolver je još uvek bio upravljen u Fernanda.

Stigli su do šumarka. Tamo se ništa nije micalo. Ujahali su pod guste krošnje drveća.

— A sada? — upita Martinez ironično. Omča na njegovom vratu se zategla.

— Čekaćemo — odseče zapadnjak. — Tvoji ljudi će se već pokazati. Ako su dovoljno pametni, povešće taoce sa sobom!

Ostali su da sede na konjima i vire kroz gusto lišće na besputno tle izvan šume. Još uvek se ništa nije micalo,

Visoki zapadnjak počeo je polako da biva uznemiren. Dobro je znao da im gori pod nogama. Mislio je na oblasnog šerifa, a i na Donovana. Neki od njih mogao je već da bude na putu ovamo i da ugrozi njegov plan.

— Tamo preko, Šejn — iznenada procedi Fernando.

Jedan jahač se pojavi između dva brežuljka. Cev svoje „vinčesterke” držao je podignutu u vis i na njoj privezanu belu maramu.

Fernando počeo da se ceri.

— Moj brat Miguel — dodao je. — On će s tobom da obavi posao, amigo!

— Onda dođi, Fernando — odvrati Šejn oštro i zateže laso. Bandit prevrte očima i krenu za zapadnjakom koji je poterao svog konja kroz gusti šiprag na čistinu.

Jahač priđe bliže.

Bio je to zaista Miguel Martinez. Sedeo je napregnuto u sedlu. Na desetak metara udaljenosti zaustavi konja. Širok osmeh razli mu se po surovom licu.

— Helo, Šejn — poviče. — Lepo je što te ponovo vidim. — Onda se okrete ka svom bratu.

— Jesi li dobro, Fernando? Ili te je gringo suviše gnjavio?

Fernando zavrte glavom, onoliko, koliko mu je to omča lasa dozvoljavala.

— Ovaj Šejn je jedan sasvim zgodan čova — isceri se. — On me je izvadio iz zatvora. On je jedan pravi prijatelj. Ali sad ne smemo više da gubimo vreme.

Zapadnjak prekide razgovor između braće. Njegov glas je bio oštar:

— Gde su taoци, Miguel? Hoću da ih vidim. Ti ćeš pustiti šestonicu muškaraca i ženu da odjašu, a ja ću ti poslati Fernanda. U redu?

Miguel se iskezi.

— Naravno, Šejn. Tako ćemo i uraditi. Taoce ćemo pustiti da dođu k tebi, a Fernando će doći k nama. Sve je jasno?

Još uvek se smeškao, ali je Šejn pročitao u njegovim očima da smišlja neki đavolski plan.

Ali i on se osmehivao.

— Ja ću sa svoje strane zadržati Fernanda dok taoći ne stignu — odvrati — da ne bi ništa rizikovao. Zato nemoj da pomišljaš na to da nas napadneš.

Miguel diže jednu obrvu. Usne mu dobiše podrugljiv izraz.

— Kanda si napunio gaće, Šejn — primeti zajedljivo.

Onda okrete konja i odgalopira. Fernandove lisice zavezkaše kada se okrenuo ka zapadnjaku.

— Videćemo se uskoro ponovo, amigo — procedi grubo. — Nemoj samo pomisliti da se naši putevi zauvek razilaze! Još ću te se ja dočepati, dugonjo!

Šejn kimne glavom.

— Sasvim sigurno ćemo još naleteti jedno na drugoga. Ili ti možda veruješ da sam te ja izvadio iz zatvora da bi ponovo ubijao ljude i terorizirao pokrajinu? Ne, moj prijatelju. Loviću te, Fernando i ponovo strpati u zatvor. Onda možeš da se oprostiš sa sudbinom!

Dva tako različita čoveka gledala su se sa neopisivom mržnjom. Fernando se odjednom trže.

— Eno tamo dolaze zarobljenici — povika. Šejn izvađi dvogled iz bisaga i upravi ga prema taoćima koji su bili udaljeni oko dvesta metara, jašući i osvrćući se.

Zapadnjak zadovoljno kimne glavom i vrati dvogled na njegovo mesto. Prepoznao je zarobljenike i među njima Džudi Melroj.

Šejn priđe Fernandu i skide mu omču s vrata. Za trenutak osetio je banditov vreli dah.

— A sada lisice, Šejn — zareža vođa bande. — Otključaj ih.

Zapadnjak sleže ramenima.

— Na žalest, Fernando, ali ključeve sam zaboravio u Šerifskoj kancelariji. Ali siguran sam da će ti tvoji drugari moći skinuti lisice.

Fernando počeo glasno da psuje.

— Hajde, gubi se — odseče zapadnjak. — Ali misli na to da je moja „vinčesterka” uperena u tebe. I još nešto, Fernando! Ovde, u mojim bisagama, nalazi se preko tuce revolvera i dovoljno municije. Zato ako pokušate da nas napadnete, loše ćete se provesti. Sem toga, potera iz Tonson Sitija samo što nije stigla. Zato odvedi tvoje hrabre drugare što pre na sigurno mesto!

Fernando ništa ne odgovori. On uputi zapadnjaku još jedan oštar pogled i potera svog konja.

U tom trenutku i taocima pustiše uzde u ruke. Šejn je, naravno, držao pušku uperenu u Fernandova široka leđa.

Izgledalo je da sve ide po planu. Tačno na sredini rastojanja susreli su se zarobljenici i Fernando. Čuteći pro-jahaše mimo.

Šejn je ugledao između brežuljaka bar tuce dobro naoružanih bandita. Slutio je da će odmah napasti, čim Fernando bude u sigurnosti.

Zarobljenici su se približili.

Zapadnjak je video njihova ozarena lica, posuta graškama znoj. Njegov pogled potraži Džudi. Ona mu mahnu glavom.

Fernando je stigao do svojih kompanjersa. Banditi zamahaše oružjem i pozdraviše ga. Onda odmah krenuše u napad.

Taoci, međutim, stigoše i Šejn ih povede u šiprag. Tamo odmah skoči s konja.

— U bisagama naći ćete revolvere i municiju — doviknu taocima. — Sada se moramo boriti za naše živote, inače je sve besmisleno.

Zapadnjak je odmah počeo da puca. Jedan od napadača strmeknu se s konja.

Ali banditi su se približavali.

Šejn spusti pušku, zapali na brzinu jednu cigaru i izvadi iz džepa šipku dinamita.

Kraj njega pojaviše se nekoliko muškaraca, pucajući u bandite koji su jurišali. Barutni dim lelujaao je oko Šejna. Tik kraj njega zari se jedna kugla u stablo.

Zapadnjak zapali kratko odsečeni fitilj. Šišteći i varničeći, crvena zmija napredovala je prema šipki. Šejn je

nepomično posmatrao, a onda baci šipku pravo na bandite koji su pristizali.

Snažna detonacija se razleže. Pritisak vazduha zane-se napadače. Konji su panično njištali. Čuli su se samrt-nički krici ljudi i sve je pokrio oblak dima.

U međuvremenu zapadnjak je zapalio i drugu šipku i bacio je u pravcu napadača. Ponovo odjeknu eksplozija...

Sada se ništa više nije videlo.

Šejn i taoci povukoše se dublje u gusto grmlje. Njiho-vi revolveri bili su upereni na sve strane.

Dim se razilazio sasvim polako.

Slika na poprištu ukazala se pred braniocima. Mrtvi konji i nekoliko napadača ležali su unakaženi na zemlji. Ostatak banditskog čopora povukao se u galopu, besno psujući.

Šejn se zadovoljno osmehne i podiže „vinčesterku”. Njegov pogled počivao je na taocima koji su ga posmat-rali razrogačenih očiju.

— Imate li još koji trik u vašem čarobnom šeširu? — upita jedan, brišući prljavštinu i znoj sa lica.

Šejn kimne glavom.

— Morao bih imati, jer smo sa tim tipovima tek po-čeli. A osim toga ne znam kako vi, junaci, baratate s re-volverima.

Šejn se odšunja do ivice šume i opazi Fernandove bandite, koji su se opet okupljali između brežuljaka. Za-padnjak prepozna Fernanda i Miguela koji su besno vika-li na svoje ljude.

Kao da su Fernandovi divlji mučaćosi izgubili volju da pođu u novi napad. Šejnova odbrana ulila im je odgo-varajući respekt.

Zapadnjak pogleda šestoricu muškaraca. Oni su bez straha očekivali novi napad bandita.

Iznenada se Šejn trže.

— Hej — viknu oštro. — Gde je Džudi Melroj?

Počeli su da se osvrću na sve strane, ali Džudi se ni-gde nije mogla videti. Šejnovo lice postade za nijansu ble-de. On protrlja oči.

— Hajdete, pomozite mi da je tražim, ljudi — povi-ka.

Provlačili su se kroz gusto grmlje i pretražili ceo šumarak. Ali od Džudi nije bilo ni traga.

— Nije mogla da odleti u vazduh — progundā zapadnjak. — Nije duh! Mora da se negde zavukla!

Ljudi su začuđeno vrteli glavom. Pogledi su im bili zbunjeni.

— Dora da je tu negde — primeti jedan. — Možda se popela na drvo. Možda se uspuzala u paničnom strahu. Moramo je tražiti!

Sve je ovo za Šejna bilo jako misteriozno. On izađe na ivicu šume i potraži pogledom Fernandove ljude, ali ovi su se sada izgubili među brežuljcima.

— Na konje, ljudi — naredi zapadnjak. — Tražićemo Džudi. Nije mogla daleko da ode...

Vinuo se u sedlo i zašao iz šume. Dvojica muškaraca pazili su da ih Fernandovi banditi ne iznenade, dok su ostali ispitivali tragove.

— Dođite ovamo, Šejn — viknu iznenada jedan. — Ovde su tragovi.

Zapadnjak vide duboke otiske Džudinih čizama, a onda tragove konjskih potkovica.

On začuđeno zavrte glavom.

— Verovatno je htela da pobegne — reče jedan od muškaraca. — Uletela je pravo u ruke jednom banditu. Tip je verovatno trebalo da nas napadne s leđa.

Šejn se složi s ovom pretpostavkom.

Izenada se začu konjski topot i dva jahača približavala su se u oštrom galopu. Zapadnjak skloni ruku sa revolvera kad prepozna Djuba Martensa i Klarka Bilingsa.

Oba jahača zaustaviše se pred malom grupom. Konji su im bili oznojani i zadihani.

Oblasni šerif naglim pokretom izvuče kolt i upravi ga u Šejna. Pakosni osmejak igrao mu je u uglu usana.

— Digni ruke, Šejn — odjeknu njegov grozničavi glas. — Pri svakom pogrešnom pokretu bićeš mrtav čovek!

Zapadnjak uputi Djubu Martensu začuđen pogled, ali pomoćnik šerifa sleže ramenima.

Šejn podiže ruke u visinu ramena. Oslobođeni zarob-

ljenici zgleđali su se zapanjeno. Jedan se, vrteći glavom, okrete Bilingsu.

— Hej, mister. To izgleda da je neka greška. Čovek nas je upravo oslobodio iz šaka Martinezove bande. Ostavite ga na miru!

Bilingsa to uopšte nije izbuđivalo. Njegov kolt se ne pomače ni za santimetar. Njegov pogled pun mržnje bio je fiksiran na zapadnjaka. Tek sada su bivši zarobljenici ugledali šerifsku zvezdu na jaknama pridošlica.

— Uhapšeni ste, Šejn — odseče šerif. Zatim se okrete šestorici talaca:

— Držite se po strani od toga, momci!

Jedan od muškaraca koraknu napred. On se podboči rukama.

— Šta je taj čovek skrivio, šerife? — upita tiho. Ali oštrina u njegovom glasu bila je primetna. — Šejn nam je spasao život. Hoćemo da znamo šta imate protiv njega?

Ostali zarobljenici bili su još glasniji. Oni su okružili Bilingsa i on je s mukom zadržavao svog konja pod kontrolom.

— Nemojte se raspravljati sa predstavnikom zakona, ljudi — osmehne se Šejn gorko. — Ja sam tog Fernanda na svoju dušu izvukao iz zatvora i obavio razmenu na svoju odgovornost. Inače, biste još uvek čamili među banditima. Jer ovaj fini džentlmen iz Tusona je odbio svaku razmenu. On je želeo da vidi Fernanda obešenog. O vama se uopšte nije brinuo. Banditi bi vas hladno likvidirali!

Šestorica muškaraca ustuknuše. Hladan gnev plamteo je na njihovim licima.

— Je li to istina? — upita jedan oštrim glasom. — Je li tako, šerife?

— Ne mešajte se u tu glupu stvar — odgovori Bilings, koji se odjednom nije najbolje osećao u sopstvenoj koži. — Držite se po strani jer vas se ta stvar ne tiče!

Jedan od ljudi protrlja čelo. Njegov upitni pogled počivao je na Djubu Martensu.

— Hej, Djub — upita on najzad. — Mi smo proveli zajedno dosta lepih dana. Da li je tačno ono što nam je Šejn malo pre ispričao?

Pomoćnik šerifa „previde” upozoravajući pogled isko-
sa, koji mu je uputio Bilings.

— Naravno da je tačno, ljudi — odgovori sa olakša-
njem. — Šejn je oslobodio tog Fernanda iz zatvora i raz-
menio ga za vas. Odgovorni u Tusonu su odbili razmenu!

Oslobođeni taoci gledali su Bilingsa kao egzotičnu
zverku. Tako se gleda tele sa dve glave. Po okruglom li-
cu oblasnog šerifa izbiše krupne graške znoja.

Revolver počeo da mu drhti u ruci.

U uglu Šejnovih usana pojavi se blagi osmejak. Sedeo
je na konju još uvek sa podignutim rukama.

— Da to nije samo neka šala? — reče jedan od oslo-
bođenih. — Jer problemi su još pred nama. Sklonite taj
vaš revolver. Tamo, među brdima, nalazi se Fernando sa
svojim čoporom. Ne verujete, valjda, da će nas pustiti da
tek tako odemo? Hajdete, šerife! Pustite Šejna na miru.
Ili možda želite da se i mi umešamo?

Konj Klarka Bilingsa počeo da poskakuje, jer se ner-
voza jahača prenela i na životinju. Šerifovo lice bilo je
bledo.

— Šejn je uhapšen — odvrati tvrdoglavo, trudeći se
da svom glasu da prizvuk odlučnosti. — Popnite se na va-
še konje. Pokušaćemo što brže možemo da se dokopamo
Tonson Sitija.

Ljudi zavrteše odrečno glavom. Ruke primakoše re-
volverima, koji su im bili zadenući u kaiševe pantalona.

— To nećemo tako ostaviti, šerife. Sklonite već jed-
nom tu gvožđuriju inače ćemo morati mi biti grubi. A mi
to odlično umemo!

Ali Bilings još nije odustajao. On kimne glavom Mar-
tensu.

— Držite ljude na odstojanju — naredi, preteći. —
Hajde, pomoćniče, vi ste dužni da izvršavate moje nared-
be!

Pre nego što je Martens mogao da odgovori, Šejnov
glas preseče nastalu tišinu:

— Možda hoćete da nas izručite Fernandu? Tamo iza
dolazi sa svojom divljom bagrom!

Klark Bilings se osvrte. Zapadnjak je samo na to će-

kao. Na trenutak kada će popustiti Bilingsova pažnja. To mu je bilo dovoljno.

Njegova noga se podiže i izbi oblasnom šerifu revolver iz ruke. Bilings kriknu od bola i iznenađenja.

Kolt pade na tle.

Pobledevši, zurio je u Šejnov revolver koji mu se iznenada našao pod nosom. Djub Martens držao se neutralno. Zapadnjak se pobedonosno osmehivao.

— Vi tonete sve dublje u kršenje zakona — grmeo je Bilings. — Vi sebi suviše dozvoljavate! Tako se prema meni ne možete ponašati!

Zapadnjak ga hladno pogleda.

— Umuknite, Bilings — reče oštro. — A sada povedite ovih šest ljudi i dovedite ih bezbedne u Tonson Siti. Ja imam ovde još nešto da obavim.

Oblasni šerif se zagrcnu.

Lice mu je bilo izobličeno od besa. Šejn je morao da obuzdava bivše zarobljenike da ne bi šerifu očitale odgovarajuću lekciju.

— Gde je žena? — upita u tom trenutku radoznalo Martens.

Zapadnjak ga nemo pogleda. Zatim ponovo zadenu svoj kolt u futrolu.

Onda sleže ramenima.

— Išcezla — promrmlja. — Mi to jednostavno ne razumemo.

On mu ukratko sve ispriča.

— Povedite ljude nazad — obrati se još jednom Bilingsu. — Ja ću pokušati da nađem Džudi Melroj. Naravno i Fernanda. Možda ću se vratiti za nekoliko dana, šerife, i izručiti vam vođu bande pred noge. Onda još uvek možete da uradite sa mnom što vas je volja!

Klark Bilings ništa ne odgovori. Samo je čvrsto stisnuo usne. Njegov ogroman bes odslikavao se u njegovim očima.

— Zar zaista mislite sami da krenete za banditima? — upita Martens. — Čujte me dobro, Šejn. Bilings vas neće nikud odvesti. I šerif Donovan je na vašoj strani. Vi ste šestoricu ljudi spasli smrti. Šta je prema tome onaj pasji sin Fernando? Dođite s nama u Tonson Siti!

Šejn zavrte odrečno glavom.

— Sve najbolje, ljudi. I ne brinite se za mene. Ja ću naći Džudi i tog prokletog ubicu Fernanda dovesti na vešala!

*

Ispratio je pogledom grupu jahača sve dok se nije uskoro izgubila između brežuljaka. Opustio se u sedlu i okrenuo pogled ka strani na kojoj je pre nekoliko minuta iščezla rulja bandita.

Gde li je samo Džudi? pomisli ponovo. Kad bi samo to mogao da zna!

Odjednom ga je obuhvatio snažan nemir. Iznenada se trže kad se kroz jutarnji vazduh razleže pucanj. Dolazio je iz pravca u kom je odjahao Bilings sa oslobođenim taocima.

Oklevao je jedan trenutak.

Onda povuče uzde. Njegov konj prosto polete kroz preriju. Munjevito se približavao brežuljcima.

Pucnji su postali glasniji.

A onda vide da je mala grupa jahača uletela pravo u klopku.

Ljudi su se zaklonili iza nekih kružno postavljenih stena i pucali na nekoliko tamnih prilika koje su se nalazile iza brežuljka.

Šejn pojaha bliže, pa skoči iz sedla. Izvuče „vinčesterku” i munjevito opali. Jedan od bandita pade nauznak.

Bilings i ostali ljudi se ponovo oglesiše. Njihova paljba se pojačala.

Zapadnjak je puzao po tlu. Iznenada mu se ukaza podnožje brežuljka. Osmehnuvši se, izvuče iz džepa još jednu šipku dinamita.

Zapali je i baci na dvadesetak metara od sebe. Kad se začula eksplozija, on se pokrete.

Kao razbesneli panter počeo da se penje uz brdo. Kroz zavesu dima ugleda jednu nejasnu priliku i odmah opali.

Čovek se momentalno sruši na tle. Šejn pojuri dalje. Kašljući, gutao je vazduh.

Ponovo se pojavi tamna prilika pred njim. Video je

plamičak iz cevi ali ga zrno promaši. Ali Šejn ne promaši. Napadač, kriknuvši, zatetura u stranu.

Dim se razilazio. Vidik je ponovo postao dobar. Šejn se sakri iza malog žbuna. Oči su mu tražile meksikanske bandite, ali više nigde nije mogao da ih otkrije.

Začuo se konjski topot. Ostatak bande je urlajući be-
žao.

Šejn se diže iz svog zaklona i krene nazad ka svom konju. Onda pojaha ka ljudima koji su upravo izlazili iz svog zaklona.

Odahnuo je kada je video da niko nije mrtav. Samo su dvojica lakše ranjeni.

— Hvala, Šejn — progovori Martens ozareno. — Izvukli ste nas iz gadne situacije. Šta bismo mi bez vas, zar ne, narode?

Ljudi potvrdiše.

Šejn se nasmeja.

— Za zahvaljivanje uvek ima vremena — primeti. — A sada bolje dajte petama vetra da Fernandovim tipovima ne padne na pamet da vas ponovo potraže.

Njegov pogled pade na Bilingsovo bledo lice. Šerif obori oči i krene bez reči ka svom konju.

Ostali slediše njegov primer. Martens još jednom mahnu Šejnu.

— Vратиću se sa šerifom Donovanom — povika. — Možda bismo mogli jednom zajedno da ratujemo!

Šejn je ozbiljna lica gledao za njima.

Hteo je već da pojaše dalje kad neko kretanje na brežuljku privuče njegovu pažnju.

Kugla zazvižda tik kraj njegove glave. Zapadnjak bu-
kvalno sleti s konja i otkotrlja se nekoliko metara, pa po-
novno skoči na noge.

Njegov revolver počeo da bljuje vatru i olovo i jedna kugla zaustavi se u grudima Miguela Martineza, koji se presamitio preko stene i uz bolan krik ispustio oružje.

Raširenih zenica zurio je u zapadnjaka.

Šejn polako priđe bliže. Opazi da je Miguel morao već ranije biti ranjen. U njegovom ramenu opazi drugu ranu.

Zapadnjak se osvrte oko sebe. Tri prilike koje su ležale za brežuljkom, nisu se micale.

Krvavi mlaz pocuri između Miguelovih usana.

— Ti, pasji sine — promuca on još, drhteći celim telom, a onda se odjednom umiri.

Šejn zadenu revolver u futrolu.

Sad mi je još potreban jedino Fernando, pomisli. Banda je razbijena. Fernando će imati velike muke da preostale bandite okupi.

Pomislio je na Džudi i neki nelagodni osećaj pojavi mu se u želucu. Računao je čvrsto s tim da se plavokosa tigrica ponovo nalazi u rukama bandita.

Krenu ka svom konju i pojaha dalje. Posle izvesnog vremena nađe se u tamnom kanjonu koji je vodio do banditskog logora.

Na ulazu nije bilo straže. Ipak je pažljivo osmotrio ceo ulaz i tek tada osetio da ga prvi utisak nije prevario.

Ušao je u malu dolinu. Krovinjare su bile napuštene. U koralu nije bilo nijednog konja. Banditi su otišli iz logora.

Šejn napusti dolinu. Na izlazu iz kanjona opazi tragove. Bilo ih je oko pola tuceta. Počeo je da ih prati i posle nekoliko metara sve se svelo na tragove samo dva konja.

Tragovi su se u mekoj zemlji jasno videli. Zapadnjak siđe iz sedla. Njegove pretpostavke su se potvrdile. Kopita jednog konja su se malo dublje usekla u tle.

Šejn je iz toga izvukao zaključak da je neko jahao sa dodatnim teretom u sedlu.

Pomislio je, prirodno, na Džudi Melroj.

Odlučio je da prati ove tragove. Lagano je išao napred jer je tle mestimično bilo kamenito i besputno.

Pomislio je na lisice koje su se još uvek nalazile na Fernandovim rukama. Vođa bande će morati da potraži način da ih se nekako otarasi.

Santa Klara, zaključivši zapadnjak. Fernando je sa svojom zarobljenicom jahao u Santa Klaru. Tragovi su vodili u tom pravcu. Zapadnjak je sada bio siguran da će ga tamo naći.

Sunce je prevalilo pola svog nebeskog puta i peklo je svom žestinom. Šejn je svaki čas brisao znoj sa lica.

Polako se približavao malom meksikanskom naselju. Nekoliko metara od Santa Klare zaustavi konja.

Visoki zapadnjak je razmišljao.

Nije, međutim, smeo da gubi vreme. Pred prvim kućama skočio je sa konja.

Mestašce je ležalo kao zamrlo. Niko se nije video.

Zapadnjak stiže do krčme i uđe. Osvrte se po mračnoj prostoriji ali nikog nije otkrio. Samo je zujalo nekoliko muva.

Na šanku je stajala boca sa tekilom i dopola ispunjena čaša. Kraj nje je ležala cigareta koja se još dimila.

Šejn se počeo osećati nelagodno. Polako se povuče ka zidu. Živci su mu bili zategnuti do pucanja. Oslušnuo je ali nije čuo nikakav šum.

Jedino je čuo sopstveno srce koje je brzo udaralo. On izvuče revolver.

Sekunde su prolazile. Tišina je prosto pritiskala. Šejn više nije mogao da izdrži. Oprezno se privuče iza šanka. Zapahnu ga ustajali miris.

On promrmlja jednu psovku i krenu dalje. Hodnik je bio mračan. Šejn je oklevao.

Oprezno se kretao, korak po korak. Učinilo mu se da kroz jednu pukotinu na vratima vidi svetlost. Ponovo zastade. Onda polako pritisnu kvaku na dole.

Vrata se otvoriše.

Šejn uđe. Otkotrlja se preko poda i ponovo skoči na noge. Cev njegovog revolvera tražila je cilj.

Ali prostorija je bila prazna.

Zapadnjak obrisa lice. Ruka mu je bila mokra od znoja.

Napustio je sobu. Dok su mu se još oči navikavale na tamu, nekoliko prilika skočiše na njega.

Revolver mu ispade iz ruke. Borio se kao tigar, ali protiv nadmoćnih protivnika nije imao nikakve šanse.

Iznenada dobi snažan udarac po glavi i izgubi svest.

Imao je utisak, da se lepše izrazimo, kao da ga je neko zviznuo čekićem po lobanji. Bolan krik oteo mu se iz grla.

Otvorio je oči.

Nije mogao ni da se makne, jer su mu ruke i noge bile čvrsto vezane.

Iznenada zaplamsa jedna kerozinska lampa i poče da oblikuje čudne senke. Nad njim se naglo iscereno lice sa podrugljivim pogledom.

— Helo, amigo — javi se jedan rapavi glas. — Dobro je. Mislio sam već da smo te utukli.

I drugi Meksikanac zagleda se u njega. On je takođe zračio od zadovoljstva.

— Šta sve to treba da znači, mučaćosi? — upita Šejn tihim glasom. — Odvežite me. Dosta ste se šalili sa mnom!

Neko ga zgrabi za ramena, uspravi ga i nasloni na prljavi zid.

Zapadnjaku je prijala ova promena položaja.

Nalazio se u jednoj sasvim praznoj prostoriji i ležao na golom podu. Oko njega je stajalo pet Meksikanaca, koji su ga, cereći se, gledali.

Šejn se nije micao. Znao je ove tipove i slutio da će njegova sudbina biti odlučena posle dužeg pregovaranja.

— Mi ćemo se još mnogo više s tobom bavljati — reče jedan obrastao bradom, kojeg Šejn još nikada u životu nije video. — Trebalo je da te ubijemo, gringo. Ali nismo imali srca da pre toga ne porazgovaramo s tobom.

Šejn kimne glavom.

— Koliko? — upita.

Ljudi su ga radoznalo gledali.

— Koliko dolara treba da platim da me pustite da odem?

Meksikanci zavrteše glavom s nerazumevanjem.

— Tvoja gotovina bila je više nego dovoljna. Mi smo je već raspodelili među nama.

— Ja mogu da pribavim još nekoliko hiljada dolara — ponudi zapadnjak.

Bradati ponovo zavrte glavom.

— Ovo je samo jedan prijateljski razgovor, Šejn. To moraš da shvatiš. Kakva je tvoja poslednja želja?

Šejn je razmišljao.

— Možda možete da mi pošaljete Dolores. Da, to bi bila moja poslednja želja. Ali ne verujem da ste vi tako plemeniti da biste mi je ispunili.

Meksikanci su ga gledali kao da je pomerio pameću. Onda su, kao po nekoj tajnoj komandi, počeli da se cere.

— Si, si, amigo — odvrati bradati. — Poslaćemo ti Dolores. Ona će zasladiti tvoje poslednje časove!

Ljudi iščezoše.

U zapadnjaku poče da se budi nada. Ipak nije znao da li Meksikanci ne zbijaju s njim neku grubu šalu.

Minuti su se beskrajno otegli. Šejnu su se činili kao večnost. Celo telo mu je bilo natopljeno znojem. Bol u njegovoj glavi počeo je polako da popušta. Kožne uzice su se usekle u njegove ruke i noge.

Izenada počese da se približavaju nečiji koraci. Vrata se sa škripom otvoriše.

Bila je to zaista Dolores, koja je ušla u malu prostoriju i potražila ga pogledom. Pogled joj pade na Šejna i oči joj se raširiše od iznenađenja.

Ona zatvori vrata i priđe mu polako. Klekla je pored njega.

— Helo, Amerikano — zazvoni njen promukao glas. — Ti si, znači, kandidat za umiranje?

Šejn kimne glavom.

— Pomozi mi, Dolores! — procedi. — Pomozi mi, jer bez tvoje pomoći ja sam izgubljen.

Ona se ugrize za donju usnu. Tamne oči bile su joj zamagljene. Grudi su joj se teško nadimale pod tankom haljinom.

Izenada se u njenoj ruci pojavi oštar nož. Ona mu preseče veze.

— Gracijas, Dolores — promrmlja zapadnjak i poče da trlja zglavke.

Ona se meko nasmeja i skide haljinu. Naga, kleče kraj Šejna.

— Pred vratima stoje dva stražara — prošapta. —

Nemaš nikakve šanse. Sem toga, oni će doći da nas kontrolišu.

Ona se priljubi uz Šejna i ispusti jedan glasan uzdah. U istom trenutku otvoriše se vrata i proviri jedno bradato lice.

— Je li sve u redu, Dolores? — upita muškarac i počeo da se ceri, kao da je iznenada zatekao jedan sakriven par.

Dolores promrmlja nešto sočno i stražar ponovo zatvori vrata za sobom.

Žena je odjednom zaista ostala bez daha. Lice joj se zarumenelo od uzbuđenja.

Uzbuđenje je polako prešlo i na Šejna. Bio je to čudan ljubavni zagrljaj na ivici smrti.

Docije, Šejn je došao brzo k sebi, dok je Dolores još ležala zadihana kraj njega. Samo ga je gledala tamnim očima.

— Hoćeš li mi pomoći, Dolores? — upita zapadnjak. — Moraš samo da namamiš stražare unutra. Ja ću posle s njima završiti!

Dolores kimne glavom, dok joj se uzdrhtalo telo polako smirivalo.

— Naravno, Amerikano — promrmlja tiho. — Bilo bi zaista šteta da takav čovek, kao što si ti, izgubi glavu zbog neke žene. To jednostavno ne mogu da zamislim.

Šejn se osmehne.

— Zašto ti ljudi hoće da me ubiju? Je li Fernando ovde, u Santa Klari?

— Jeste, amigo — odvrati Dolores. — On je računao s tim da ćeš ti poći za svojom divljači. Dao je ljudima dve hiljade dolara da te likvidiraju. A to je jasno velika gomila novca. Sem toga, ti si govorio Fernanda i on nije imao nikakav drugi izbor. Otišao je sada kod kovača da mu skine lisice i onda će odmah odjahati dalje. Ako se ne varam, on će preko Rio Grande, pa za Meksiko. Tamo će se bar za izvesno vreme osećati sigurnim.

Šejn potvrdi glavom. On diže sa poda nož i zadenu ga za pojas.

— Da li je sa njim bila i jedna žena? — upita.

Lice Dolores se zateže od neraspoloženja. Onda kimne glavom i načini rečit pokret rukom.

— Neka bela faćkalica — izrazi svoje mišljenje.

Šejn ne odgovori. Nije bilo vreme za raspravu. Onda zadrža svoj pogled na Dolores.

— Pomozi mi sada, anđele. Nećeš zažaliti. Ako uspem da sa ovim tipovima izađem na kraj, doći ću ovamo ponovo na nekoliko dana. A tada...

Ona ga je gledala sa razumevanjem.

Šejn stade za vrata, pa izvuče nož. Lice mu je bilo čvrsto i odlučno.

Žena leže na pod i poče glasno da doziva u pomoć. Nije prošlo ni tri sekunde a vrata se otvoriše.

Dva stražara jurnuše sa izvučenim revolverima unutra. Bilo im je potrebno nekoliko trenutaka da bi shvatili situaciju.

To vreme bilo je dovoljno zapadnjaku. On ispusti nož, ščepa oba momka za glavu i udari ih snažno jednu o drugu.

Začu se tupi zvuk i oba tipa se bez glasa srušiša na pod.

Brzinom munje izvuče im oba kolta, kimne Dolores još jednom glavom u znak zahvalnosti i jurnu kroz vrata.

Zasenilo ga je sunce. Načini nekoliko koraka i zađe iza jedne nastrešnice.

Nije prošao ni tren a već se začuo revolver i metak otkide iver sa kuće.

Sledeći metak pogodi cisternu za vodu. Probi ga i snažan mlaz vode pogodi Šejna u lice.

Brzinom misli zapadnjak se otkotrlja iz svog zaklona. Njegov kolt je zagrmio i jedan konj pade pogođen iz sedla.

Šejn se osvrte na sve strane. Nijednog drugog stražara nije uspeo da otkrije.

On potrča. Iza krčme vide vezanog svoga konja. Već je mislio da će se bez teškoća dokopati svog konja kad se sa strane pojavi novi protivnik.

Pridošli je odmah pucao.

Metak zapara Šejnovo rame. Zapadnjak oseti oštar bol. Ali napadač nije stigao ponovo da puca.

Šejnova kugla oborila ga je s nogu.

Zapadnjak polete napred. Kratak vremenski predah bio mu je dovoljan da stigne do konja.

Vinu se u sedlo i odgalopira. Za njim su zapraštali pucnji, ali su kugle promašile. Ostavivši malo naselja za sobom, usporio je galop.

Brzo je ustanovio da su njegove bisage bile ispražnjene. „Vinčesterka” je, međutim, još bila zadenuća u sedlo.

Šej predahnu malo. Nije ga niko pratio. Napadačima je bilo očigledno svega dosta.

Rio Grande — Meksiko, pomisli zapadnjak. Znao je Fernandov cilj.

Fernandova prednost iznosila je najviše dva časa. Kada je zapadnjak stigao do malog graničnog mesta Dijabolo, njegove slutnje su se potvrdile. Fernando je sa Džudi Melroj otišao upravo toliko ranije.

Bio je samo jedan put koji je vodio preko granice. Verovatno je Fernando računao da ga niko više neće pratiti, pa je za poslednje kilometre potrošio dosta vremena.

Šejn ugasi žeđ na jednom bunaru i uze rezervu vode. Oseti snažnu glad u stomaku.

Nije, međutim, imao nijednog dolara. Bio je dobro operušan. Izgledao je kao jedna od mnogih skitnica koji se vrzmaju po ovom graničnom području.

Pogled mu pade na jedan roštilj sa koga je dopirao miris pečenih stekova. Zapadnjaku pođe voda na usta.

On se polako približi.

Žena svetlo crvene kose poslovala je nad otvorenim ognjištem. Ona mu uputi nepoverljiv pogled.

— Šta vam je potrebno, senjor? — upita, a nepoverenje joj se još uvek čitalo u očima.

Šejn se izgubljeno osmehne.

— Dva do tri steka mogao bih da podnesem — promrmlja. — Ali u svemu tome postoji jedan mali problem.

Crvenokosa žena sa jamicama na obrazima se nasmeja podrugljivo.

— Nemate novca, senjor — primeti. — Verovatno su vas napali banditi i opelješili do poslednjeg dolara. I sada ste u poteri za njima. I obećaćete mi da ćete mi docnije platiti!

Šejn je pogleda razrogačenih očiju.

— Otkud vi to znate? — upita i obliza usne. Miris mesa postao je nepodnošljivo primamljiv.

Ona se ponovo ironično nasmeja.

— Sasvim jednostavno, amigo — odvrati još uvek prijateljski. — Tu priču slušam bar tri puta na dan. A sad se gubite!

Šejn pomireno sleže ramenima.

— Sve je uredu. Imate potpuno pravo. — On zabaci stetson na potiljak. — I ja već dugo znam da na ovom šugavom svetu ništa ne može da se dobije. Sve mora da se plati.

On se okrete i pođe lagano ka svom konju. U tom se ponovo začu njen zvonak glas:

— Helo, senjor. Stanite za trenutak!

Visoki zapadnjak se ponovo vrati ka pečenjarnici. Stomak je počeo da mu zavija.

— Za kim ste u poteri, senjor?

— Za Martinezom. Fernandom Martinezom — odgovori on bez volje. — Neki njegovi ljudi su mi postavili zasedu. I očistili me potpuno. Ali stići ću ja pasjeg sina i sa stomakom koji zavija!

Izraz njenih očiju se promeni.

— Fernando — promrmlja. Mržnja se pojavi u njenim očima. Ona uze jedan tanjir i stavi tri steka na njega. Onda ga pruži zapadnjaku.

— Okrepite se, senjor. Možete jesti koliko vas je voljal Šejn se zapanjio.

Zena skloni pramen kose sa čela.

— Fernando je pre dve godine ubio moga muža. Uхватite samo tog kućkinog sina. Time ćete mi dovoljno platiti.

Zapadnjak kimne zamišljeno glavom. Sa ogromnim apetitom navalio je na stekove i umirio zavijajućeg vuka u svom stomaku.

Posle izvesnog vremena diže se sit i pruži prazan tanjir nazad.

— Gracijas — reče.

Ona samo kimne glavom.

— Zovem se Marija i stanujem tamo iza. A sada jashite, senjor. Kada šćepate Martineza, prođite ovuda i potražite me. Ja imam i nešto drugo sem stekova da vam ponudim.

Zapadnjak joj je verovao. Njenoj figuri nije imao šta da zameri, a ni godinama. Imala je oko trideset.

Ona ga pogleda pravo u oči.

— Čekaću vas. A sada krenite za tim prokletnikom.

Šejn joj uzvрати pogled.

— I ja imam neke račune s njim, ali to je suviše duga priča. Ispričaću ti je docnije, Marija.

Pozdravi je i krenu ka svom konju. Onda napusti to mestašće.

Nije gonio životinju. Životinja ga je svakim korakom približavala cilju.

Tama je počela da pada na zemlju.

Šejnov konj počeo je da pokazuje prve znake umora. I zapadnjak je osećao dugo jahanje u kostima. On obrisa lice prekriveno slojem prašine i zaustavi životinju ispod jednog velikog drveta.

Sa tog mesta imao je dobar pregled okoline. Na nekoliko kilometara video je svetlucavu traku Rio Grande.

Šejnove oči se suziše.

Odjednom opazi on dva jahača, udaljena najviše tri kilometra kako jašu ka reci koja je predstavljala granicu prema Meksiku.

Zapadnjak pojaha dalje. Još jednom je njegov konj dao sve od sebe. Šejn ih je stizao. Onda pojuri zaobilaznim putem i uspe neopaženo da ih pretekne.

Konj pokleknu kada je jahač skočio iz sedla. Šejn izvuče „vinčesterku” iz futrole.

Legao je iza jednog stabla, u dobrom zaklonu, i počeo da čeka.

Vreme je lagano proticalo. U zapadnjaku počeo da se rađa sumnja. Nije mogao da veruje da se Fernando tako sporo vuče. Onda je konačno začuo topot kopita.

Jahači su se približavali.

Šejnovo srce počeo brže da kuca. Ruke mu jače stegnuše pušku.

Najzad ih je ugledao.

Fernando Martinez i Džudi Melroj.

Dobro je, pomisli zapadnjak. Pasji sin će se dobro iznenaditi.

Fernando je sedeo malo pognut u sedlu. Ni za njega dugo jahanje nije bilo zabava. Džudi je jahala nekoliko metara iza njega. I ona je izgledala klonula. Umor joj se video u očima.

Zapadnjak je pustio Fernanda da mu se približi na nekoliko metara, a onda je izašao iz svog zaklona sa uperenom „vinčesterkom”.

Fernandu samo što oči nisu iskočile iz duplji. Trzaj prođe njegovim telom.

— Ja sam to. Šejn — odseče zapadnjak. — Nikakva prikaza, Fernando! I sad te ponovo imam u šakama!

Višestruki ubica sedeo je još uvek kao začaran u sedlu. Nije mogao nikako da shvati da vidi pred sobom zdravog i čitavog zapadnjaka.

Onda trže svoj revolver iako je Šejn držao uperenu „vinčesterku.”

Šejn je bio za trenutak iznenađen i mahinalno je povukao obarač. Vođa bande nije imao nikakvu šansu. Kada je uperio cev revolvera metak mu je već bio u grudima. Udarac zrna izbaci ga iz sedla.

Džudin krik razleže se kroz suton.

Šejn pusti pušku i priđe Fernandu koji je nepomično ležao kraj svog konja. Krv mu je isticala pri ritmičkim udarima srca iz rane, visoko u desnom ramenu.

Rana nije bila smrtonosna. Šejn je to, video na prvi pogled.

Šejn se okrete, jer je Džudi pritrčala. Sa krikom se baci u zapadnjakovo naručje. Suze počеше da joj klize niz umrljane obraze.

Zapadnjak je stište uz sebe. Snažni jecaji tresli su nje-no telo.

On je uspravi. Raširenih očiju gledala ga je kao da ne može da ga prepozna.

— Sad je sve dobro — umirivao je. — Umiri se, draga. Moram samo na kratko da posvetim pažnju ovom kučkinom sinu jer krvari.

Ona kimne glavom, sede i nasloni se leđima na stablo. Još uvek je drhtala celim telom.

Šejn otkopča Fernandov pulover i krvavu košulju pa pogleda ranu. Znao je da će je bandit preboleti.

Zapadnjak izvadi zavoj iz bisaga i previ Fernanda. Bandit dođe k sebi.

Potrajalo je nekoliko trenutaka dok nije shvatio šta se dogodilo. Na licu mu se videla bolna grimasa, ali su mu oči ponovo počele da svetlucaju od mržnje.

— Jesi li, najzad, obavio posao, ti, kopile — proste-nja.

Šejn potvrdi.

— Jasno, Fernando. Ja sam ti obećao da ću te ponovo odvesti u zatvor. A ja svoja obećanja održavam!

Bandit zatvori oči. Lice mu je posivelo. Usne su mu drhtale.

— Možeš li da jašeš? — upita ga zapadnjak. Morao je da ponovi pitanje da bi mu Fernando umorno odgovorio:

— Možemo da pokušamo, Šejn — kliznu sa njegovih usana. — Ali zašto? Ti ćeš me ionako odvesti samo do vešalal

Šejn potvrdi.

Onda se okrete ka Džudi, koja je u međuvremenu ćutala i sada mu se osmehnula. Izgledala je veoma umorna. Duga plava kosa padala joj je u pramenovima na lice. Nekada sivi kostim sada je bio isprljan i na nekoliko mesta poderan.

Ona se ispravi. Zapadnjak je uze u naručje i pritisne je strasno uz sebe. Ona nasloni glavu na njegovo rame i zagleda se u pomrčinu.

— Sa tobom više nisam računala — progovori tiho.
— Ne, zaista nisam.

Zatim su oboje ćutali.

Posle izvesnog vremena ona ode do Fernanda koji je stenjao i tražio vode. Dala mu je da pije.

Šejn je u međuvremenu založio malu vatru. U Fernandovim bisagama našao je dovoljno hrane. Meso je cvrčalo na vatri, a aromatični miris kafe širio se po malom logoru.

Fernandu kao da je bilo bolje. Naslonio se leđima na jedno stablo i gledao zamišljeno u plamen.

Kada su večerali priđe Šejn Fernandu i pogleda mu ranu. Krvarenje je u međuvremenu prestalo. Zapadnjak se samo nadao da se rana neće inficirati.

Fernando ga je žario pogledom.

— Sve je u redu, amigo — osmehne se zapadnjak. — Ali moraću da te vežem. Nisam ti nikada verovao, čak ni sad kad si skoro polumrtav!

Bandit iskezi zube i pljunu. Zapadnjak mu veza i ruke i noge.

Onda da znak Džudi.

Oni uzeše ćebe i legoše nekoliko metara u stranu, među žbunje.

Šejnove ruke pružiše se prema ženi koja je nepomično ležala kraj njega. On je privuče k sebi.

Džudi se nekako promenila. Zapadnjak je to jasno osećao. Čak i kad su se njegove ruke obavile oko njenog tela, ostala je ona skoro ravnodušna.

On je strasno poljubi. Odjednom oseti kako u njoj raste otpor.

— Ako si suviše umorna, Džudi — procedi Šejn — reci mi da budem miran.

Ona zavrte glavom.

Naže se nad njim i pritisnu svoje usne uz njegove.

Iznenada Šejn začu neki čudan šum. Onda ga nešto udari po glavi i on izgubi svest.

Lobanja mu je bila kao zaošijano zvono. Bol je bio nepodnošljiv.

Zapadnjak se probudi.

Htede da se uhvati za glavu, ali onda shvati da su mu ruke vezane. Lice mu je bilo obliveno skorenim krvlju.

Snažna vrtoglavica ga uhvati i sve poče oko njega da se okreće. Šejn pokuša da se odupre.

Sasvim polako postajalo mu je bolje.

Pogled mu se razbistrio.

Džudi Melroj stajala je pred njim. Lice joj je bilo ukočeno. Onda kleče kraj zapadnjaka.

Šejn zateže veze na rukama.

— Šta je sad? — upita otežući. — Oslobodi me veza, Džudi!

Ona zavrte glavom.

Zapadnjakove oči se raširiše.

— Hej, Džudi — promrmlja. — Uštini me, molim te. Mislim da sanjam. Šta se dogodilo?

Ona je ćutala. Samo ga je gledala krupnim očima. Šejnu se učini da vidi mržnju u njenom pogledu.

— Gde je Fernando? Da li me je on oborio? Šta se dešava?

Ona ponovo zavrte glavom.

— Njemu je dobro. Odvela sam ga preko granice. Ne znam samo zašto te nisam ranije ubila!

Šejnu samo što oči nisu iskočile od čuđenja.

— Ja sam još uvek ošamućen — osmehne se, ne verujući u ono što čuje. — Neko me je propisno tresnuo po glavi i sad sam pomerio pameću. Nebesa!

Zapadnjak zatvori oči. Prošli su minuti, a onda on ispravi gornji deo tela i pogleda Džudi ispitivački.

— Hajde, istresi sve — reče suvo. — Da li si duvala u isti rog sa Fernandom?

Iznenada je naslutio ružnu istinu, iako se sve u njemu odupiralo tome.

Džudi Melroj kimne glavom.

— Bila sam nekoliko godina Fernandova ljubavnica, Šejn — odgovori muklo. — Ti si se uklopio u Miguelov i moj plan. Znali smo da vlasti u Tusonu nikada neće pristati na razmenu. Zato sam ti se ja namestila u nadi da ćeš ti rizikovati sve.

Šejn je osećao kao da ima trnje u očima.

— Iz tog razloga sam sela i u poštansku kočiju. Zнала sam za prepad i da će svi putnici biti odvučeni kao taooci. Sve se odvijalo po planu. Ja sam te tako zaludila, da si mi se sasvim prepustio. Želeo si po svaku cenu da me oslobodiš. Onda smo te pustili da odeš, jer smo znali da imaš samo jednu šansu: da Fernanda izvučeš iz zatvora i zameniš ga za taoce. Posle su Fernandovi ljudi inscenirali napad, da bi mi omogućili da se izvučem sa jednim čovekom koji je na mene čekao.

Džudi Melroj učuta. Sada je postalo jasno Šejnu da je ona više nego tigrica.

— Šteta da si nas i dalje pratio. Sada mi ne preostaje ništa drugo nego da te ubijem!

Poslednje reči koje su sišle s njenih usana bile su hladne kao led. Šejn je posle svega morao prvo da dođe k sebi. Osetio je kako srce hoće da mu iskoči kroz rebra.

Razočarenje ga je steglo kao kleštima. Bilo mu je potrebno mnogo napora da se smiri. Zažmurio je da se sredi, jer mu je to sada bilo najvažnije.

Kada je ponovo otvorio oči Džudi je bila iščezla. Iz bliskog logora čulo se šuškanje.

Džudi mu je vezala ruke na leđima. Šejn je znao da mu ne ostaje mnogo vremena. On zateže konopac i oseti posle izvesnog vremena sa olakšanjem kako ovaj popušta.

Kroz nekoliko sekundi jedna ruka mu je bila slobodna. Uskoro zatim i druga.

Zapadnjak ostade u istom položaju kad se Džudi iznenada ponovo pojavi pred njim.

Sve je gotovo, pomisli Šejn u trenutku. Gledao je u tamni otvor revolverске cevi.

Džudino lice se izobličilo. Ničeg ljudskog više nije bilo na njemu. Zapadnjak se pitao kako je mogao da se u takvoj ženi prevari.

— Džudi — začu se njegov glas.

Plava tigrica pritisnu oroz.

Šejn vide plamičak, a onda oseti snažan bol u ramenu i onda oseti kao da pada. Sve dublje i sve brže.

Ničeg više nije bio svestan.

Nešto vlažno dodirivalo je Šejnovo lice i zapadnjak zastenja.

Prošli su minuti dok je otvorio oči. Buđenje je bilo mučno. U grudima mu je besneo razdirući bol.

Šejn pokuša da se ispravi, ali nije mogao. On pade nazad na leđa. Ponovo mu je nešto vlažno dodirivalo lice. Osetio je nečiji dah.

Otvorio je ponovo oči i prepoznao svog vernog konja, koji ga je gurkao njuškom.

Šejn se pomače i bol ga ponovo preseče. Košulja mu je bila natopljena krvlju. Iznenada mu dragocena tečnost ponovo poteče iz rane na ramenu.

Dahćući, borio se zapadnjak za vazduh. Bleda mesečina upirala mu je u lice. Po položaju meseca zaključio je da je prošla ponoć.

On skupi poslednju snagu i uspravi se, teturajući se, na noge. Teško se dovuče do konja, koji glasno zanjista.

Kopita su nemirno kopala po peskovitom tlu. Šejn potraži bocu sa vodom i najzad je nađe. Povukao je jedan dobar gutljaj i sa ostatkom poprskao lice.

Polako mu je postajalo bolje.

Stisnuo je zube dok je sam sebi stavljao zavoj. Kugla je prodrila u rame tik uz ključnu kost i napravila je propisnu rupu.

Šejn pokuša da uzjaše. Tek u trećem pokušaju našao se u sedlu. Ritmičko kretanje konja pojačalo mu je bol.

Ali se zapadnjak nije dao.

Pomislio je na Fernanda i na tu prokletu tigricu. Ona mora da je još pucala, pomisli zapadnjak. Ali ja više nisam toga bio svestan.

Njihova prednost nije mogla biti velika. I Fernando je bio ranjen i sigurno je imao teškoća u sedlu. I tako je Šejn išao lagano napred. Njegov konj je išao lagano, nogu pred nogu, kao da je osećao muke svoga gospodara.

Izbio je na put koji je vodio na Rio Grande. Sagnuo se u sedlu. Odahnuo je kad je napipao „vinčesterku”. Revolver mu je uzela Džudi.

Iz zapadnjakove glave lagano je iščezavala vrtoglavica. Samo mu se po telu širio veliki umor i iscrpljenost od gubitka krvi.

Bol u njegovim grudima postao je podnošljiv.

Šejn pusti konja da ide brže. Bol mu je određivao brzinu.

Nije znao više koliko je dugo jahao, kada je iznenada otkrio dva jahača.

Umorno izvuče „vinčesterku” i repetira je. Pred očima ponovo počne sve da se vrti. Udahnuvši duboko, dođe ponovo svesti.

Shvati da su ga jahači videli i prepoznali i da su zaustavili konje.

Sevnula je vatra i odjeknuli su pucnji.

Zapadnjak je jahao dalje.

On prepozna Fernanda koji je podigao revolver i opalio. Olovo kao osica prozuja kraj njegovog uha.

Šejn počeo da puca. Ponovo i ponovo. Obavio ga je dim baruta. Fernando kliznu iz sedla.

Džudi Melroj počeo da kune.

Ona potera konja, ali nije stigla daleko. Životinja se saplete preko neke suve grane i jahačica pade iz sedla i tresnu o tle.

Šejn zadene pušku u futrolu i priđe lagano na konju. Fernando je bio mrtav.

Video je to na prvi pogled. Njegove oči gledale su bezizrazno u tamno noćno nebo.

Šejn pojaha dalje.

Kad se zaustavio kraj Džudi, skliznu polako iz sedla. Noge mu pri dodiru tla zadrhtaše i zaklecaše.

Prošli su dugi minuti dok se doteturao do žene. Ležala je na leđima. Glava joj je ležala nekako neprirodno iskrivljeno na tvrdom tlu.

Pri padu s konja slomila je kičmu.

Šejn se spusti na kolena i zagleda se u njeno izobličeno lice. Jedan uzdah izleti iz njenog grla. Ona kao mehanička lutka stisnu oči.

Zapadnjaku je konačno bilo svega dosta. Poslednji časovi su ga prosto dotukli.

Prvi zraci sunca probudili su ga. Osetio je užasnu žeđ. Polako je počeo da se javlja i bol.

On se malaksalo uspravi.

Gledao je u beživotne prilike Fernanda i Džudi i polako ustao.

Krv mu je probila kroz zavoj. Kada je stavio nov osetio se lakše. Rana ga više nije probadala. Nije bilo ni znakova upale.

U Fernandovim bisagama našao je dopola punu bocu viskija. Alkohol kao da mu je vratio snagu.

On iskopa za Džudi grob. Stajao je ćutke, pognute glave nekoliko minuta pred njim. Nije skoro ni za jednom ženom tako izgubio glavu.

Niti će skoro.

Uz velike muke natovarao je mrtvog bandita na konja i čvrsto ga vezao. Bio je sav u znoju kada je najзад pojahao.

Pred podne otkrio je jedan mali grad. Odmah je, naravno privukao opštu pažnju. Lekar mu je pregledao i očištio ranu i dao mu neke praškove od kojih mu je odmah bilo bolje.

Kod mesnog šerifa ispričao je sve i sastavljen je zapisnik. Još mladić, predstavnik zakona slušao ga je vrteći glavom.

Sat kasnije seo je Šejn u jednu poštansku kočiju. Gore, na krovu, nalazio se veliki džak u kome se nalazio Fernando.

Kočija je bila skoro prazna. Samo dva saputnika su se popela i nisu skidala pogled sa zapadnjaka.

Šejn se zabi u ugao i zaspao. Pred večer stigli su u Tonson Siti.

Zapadnjak se osećao čvršći na nogama, kada je napustio kočiju.

Pred šerifskom kancelarijom natrapa na Klarka Bilingsa, kao da ga je naručio za doček.

On se osmehne, što se ne bi moglo reći i za oblasnog šerifa.

On potrže revolver iz futrole i uperi oružje u pridolicu.

— No, konačno, Šejn — dreknu. — Sada ste uhapšeni!

Zapadnjak samo odmahnu rukom i ostavi Bilingsa jednostavno da stoji. Ovaj poče za njim da trčka kao razjareni terijer.

Frenk Donovan izađe iz svoje kancelarije. I on je posmatrao Šejna kao duha.

Bilings se opet našao na mestu i pritisnuo cev revolve-
vera uz Šejnovu slabinu.

— Dignite ruke — zagrne izbezumljenim glasom. — Hajdete, Šejn, inače ću vam poslati kuglu među rebra!

Zapadnjak se polako okrete. U njegovim očima gorela je pritajena vatra.

— Umirite ovog tipa — viknu on Donovanu. — Da nisam suviše slab na nogama već bih ga sraonio sa zemljom!

Klark Bilings pocrvene. Ponovo poče da maše koltom.

Šejn pruži ruku i ote pobledelom oblasnom šerifu oružje iz ruke. Onda baci oružje iza sebe i ne osvrnuvši se. Donovan se skloni u stranu kad Šejn koraknu u kancelariju.

— Nebesa, Šejn — kukao je. — Zašto ste se vratili? Ova budala od Bilingsa je celi svet podbunila protiv vas! On sada ima jaku podršku. Loše vam se piše!

Šejn umorno klone u jednu stolicu. Tek tada šerif spazi zavoj koji se beleo ispod zapadnjakove košulje.

— Vi ste ranjeni? — upita zabrinuto.

Šejn pokuša da se osmehne.

— Nije vredno govora — odvrati. — Preživeću. A sad me stvarno morate uhapsiti?

— Naravno — viknu Bilings, koji je čuo poslednje reči. — Dabome da ste uhapšeni, Šejn!

Zapadnjak kimne glavom.

— Ja sam vam svima nešto doneo — reče, smeškajući se. — Na poštanskoj kočiji naći ćete jedan džak. U tom džaku leži izvesni Fernando Martinez. Nisam mogao živog da ga privedem.

Klark Bilings razjapi usta, a onda se zagrcnu kao da je progutao tuce muva. I šerif Donovan je zurio skamenjeno.

— Fernando?

— Da.

Klark Bilings izjuri kroz vrata i pođe duž ulice.

— Tako, šerife — primeti zapadnjak. — Sada me možete uhapsiti. Molim vas da mi date jednu ćeliju u kojoj ću sledećih dana imati mira!

— Znači, mogu da odjašim — promrmlja Šejn. Njegov pogled počivao je na Klarku Bilingsu, koji je oborio pogled. — Onda ću to i uraditi. Nadam se samo da ćete me zadržati u dobroj uspomeni?

Frenk Donovan mu pruži ruku i steže je čvrsto.

— Naravno, Šejn. Vi ste naš grad i našu pokrajinu jako mnogo zadužili. Mi vam svima zahvaljujemo što ste šestoricu ljudi izbavili od smrti.

Djub Martens mu takođe prijateljski kimnu glavom.

Klark Bilings se trže. On priđe zapadnjaku i takođe mu pruži ruku.

— Sve je u redu, Šejn. Ja vam se izvinjavam. Zaigrali ste veliku igru i pobedili. Ja...

— U redu je — prekide ga zapadnjak. — Uvek ima svetlosti i senke. I pogrešaka...

Bilings pokuša da se osmehne.

— Nalog za hapšenje će, naravno, biti povučen. Mogu još samo da vas na nešto upozorim. Vaše ime je poslednjih dana mnogo kružilo okolo. Neki ljudi iz Vels Fargoa su ga takođe pominjali. Izvesni Sidni Blad je na putu za Tonson Siti.

Šejn kimnu glavom.

— Hvala za obaveštenje, šerife. Ja ću nestati. Recite, molim vas, tom džentlmenu da sam odjahao za Meksiko. Sada mi ne treba još i on na tragu.

Pola sata docnije Šejn je sedeo u sedlu i napustio Tonson Siti. Mogao je spokojno da jaše. Rana mu je već bila dobro.

Bilo je kasno popodne kada se pojavio u malom mestu Dijabolo.

Marija je stajala pred svojim ognjištem i iskolačila oči kada ga je prepoznala. Obrisala je ruke o kecelju i potrčala mu u susret.

— Došao sam da platim dug, Marija — reče Šejn nežno. — Tvoji stekovi su izvrsni i mislim da bih mogao još bezbroj da ih pojedem.

Ona mu se osmehnu i pruži mu ruku.

— Fernando je mrtav — reče joj. — Ali to ću ti večeras pričati.

Ona stade ponovo za roštilj. Šejn iznenada oseti glad.

— Dvostruku porciju — osmehnu se. — Ovaj put ću platiti pravim dolarima.

Marija mu, smejući se, pruži tanjir. Zapadnjak počeo sa apetitom da jede.

— Hej, šta to radiš? — upita je kad vide da Marija gasi vatru. — Zar već zatvaraš radnju?

— Dabome, Šejn. Moraš još da mi ispričaš svoju priču. A za to će nam biti potrebno bar nekoliko dana i nekoliko noći.

— Onda je sve u redu — nasmeja se i zapadnjak.

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 9

**DŽEK SLEJD
rio bravo**

Njihova prednost nije mogla biti velika.
I Fernando je bio ranjen i sigurno je imao
teškoća u sedlu. I tako je Šejn išao lagano,
nogu pred nogu, kao da je osećao muke
svog gospodara . . .

izlazi 16. februara 1980.

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, V. MIŠIĆA 1